A large, cracked glass sphere is the central focus. Inside the sphere, a landscape is visible, featuring a bright sun in a hazy sky and a row of trees with autumn-colored foliage. The sphere is cracked, with several jagged lines running across its surface. The background is a soft, out-of-focus landscape with trees and a bright light source, possibly the sun, creating a warm, golden glow.

Vlăstarul

Octombrie | Nr.3 | 2013 ■ 10 LEI

Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN 2065-4308

Sumar

Ce a însemnat Vlăstarul pentru noi...	p.4
Literatură ca seducție	p.9
De vorbă cu PAUL IPATE	p.13
Privitor cu ochii larg deschiși	p.16
O voce minunată în Spiru!	p.17
Interviu: ALTERNOSFERA	p.18
„Hainele îl fac pe om”	p.20
Enigme nedelegate	p.24
Hai-hui prin Europa	p.26
Pauza de lectură	p.27
Eseu critic: Un om „norocos”	p.35
Cercul de lectură	p.36
Articol despre joc- Don't Starve	p.40
Horoscop	p.42

COORDONATOR:

DIRECTOR - prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU

REDACTOR ȘEF: prof. CORINA BUZOIANU

INFORMAȚII DESPRE ACTIVITĂȚILE DIN LICEU:

prof. MARIANA COMANIȚĂ

CONSULTANȚI:

director-adjunct - prof. PETRONIA DUMITRESCU

prof. CRISTINA MILITARU

Vlăstarul

Art & Design	ANDREEA VELICU ALESIA RĂDULESCU TEODORA MUREȘAN
PR	TEODORA ROCA VLADIMIR PEDA
Redactori	ALEX ȘTEFANESCU ANDREI DUMITRESCU TEODORA GHEȚEA RADU CUCU
Reporteri	BIANCA BĂDOI RAREȘ ANTEMIR
Foto reporteri	ALEXANDRA AGIU ANDREI TURCU TEODORA GHEȚEA
Colaboratori	PROF. ANGELA TURCULEȚ PROF. IOANA DUMITRU RĂZVAN AVĂDĂNEI ALEXANDRU CULCEA ALEXANDRU GOGOȘĂ JACQUELINE JANSEN IULIANA NEAGOIE IRINA UNGUREANU
Corectură	DIANA SOCACIU DIANA CHIRU

FOTO SXC.HU

GOOGLE IMAGES

Foto copertă PROF. CORINA BUZOIANU
Foto copertă 2 TEODORA ROCA

Iată-ne ajunși în anul în care Colegiul Național „Spiru Haret” împlinește o sută de ani de la înființare. Dar acesta nu e unicul motiv de bucurie. Zece ani mai târziu, în anul 1923 (pe data de 25 decembrie!) vedea lumina tiparului revista *Vlăstarul*. Este, așadar, un an cu totul deosebit, un an în care elevii vor avea ocazia să demonstreze, cu mic, cu mare, ce înseamnă să fii spirist.

După cum anunțăm într-un număr anterior, începând cu anul 2013, revista va apărea cu o frecvență de patru numere pe an, primul fiind cel de față, din luna octombrie. Deoarece urmează perioada de vacanță, veți putea citi câteva articole cu privire la preocupările unor spiriști din timpul verii: unii dintre ei au venit la școală constant, punând umărul la finalizarea inventarierii fondului de carte din liceu sau participând la *Cercul de chitară* și la *Cercul de lectură*; alții au fost în excursii și vă vor împărtăși experiențele lor de neuitat. Nu în ultimul rând, au existat elevi care au participat la diverse evenimente artistice, de unde nu au plecat până nu au obținut un interviu pentru voi. De asemenea, în paginile acestui număr, veți citi articole care, suntem convingeți, stârnesc interesul multor tineri: tendințele vestimentare din Spiru, creații ale unor elevi talentați atât din liceul nostru cât și din alte școli din țară, jocuri pe calculator.

Elementul de noutate îl constituie o nouă rubrică: *Concurs - Vlăstarul*. Este vorba de lansarea unui concurs, a cărui finalitate este aceea de a promova spiriștii talentați. De pe acum le urăm succes participanților. Deoarece mulți tineri aleg cyberspace-ul ca modalitate de a-și exprima viziunea asupra vieții de zi cu zi, echipa de redacție a considerat oportună mediatizarea activității din cadrul blogurilor personale.

Dorim tuturor elevilor din CNSHB multă inspirație, creativitate, perseverență în ceea ce fac, pentru a atinge un țel propus de inițiatorul revistei, Doctorul în Litere V.V. Hanes, încă din 1923: formarea „unui mănunchi de cetitori și de făuritori, de cari are atâta nevoie cultura românească”.

NOTA REDACȚIEI: Materialele primite, care nu apar în acest număr, vor fi publicate în numerele următoare.

Ce a însemnat/ înseamnă

Vlăstarul pentru noi...

Iuliana Neagoie:

Totul a început la sfârșitul verii anului 2011, perioada în care m-am hotărât să îmi fac un plan de viitor, să îmi descopăr pasiunile și să mă decid ce facultate să urmez. Astfel, am avut ocazia să fac un internship la revista *Tabu*. Acea vară, petrecută în cadrul unei redacții minunate (mai exact: în departamentul Creație), mi-a arătat ramura cea mai atractivă a acestui domeniu și, consider eu, cea mai potrivită pentru mine. În ultimele două săptămâni din internship mi-a venit ideea unui proiect, acela al revistei liceului. Revista avea o istorie extraordinară în spate.

Nu am stat mult pe gânduri și am luat decizia de a reînvia revista. I-am împărtășit ideea prietenei și colegiei mele, Irina Ungureanu, care a fost foarte entuziasmată. Cu ajutorul coordonatorilor noștri: domnul director Alexandru Constantinescu și doamna profesoară Corina Buzoianu, am început recrutările, am realizat o echipă împărțită pe departamente, iar în data de 12 decembrie 2011 a apărut un număr nou al revistei *Vlăstarul*. Lansarea oficială a avut loc în Sala Constantin Noica, printre invitați aflându-se și un post de televiziune, Kanal D, absolvenți ai liceului, profesori și personalități din domeniul public.

În urma acestui proiect, revista *Vlăstarul* a reprezentat un avantaj în C.V.-ul meu și doi ani de experiență în domeniu, ca Art Director, coordonator și tehnoredactor. După absolvirea CNSHB, am aplicat pentru postul de tehnoredactor la revista *Iqool*, o publicație realizată de studenți pentru studenți. Menționarea, în proiectul de aplicație, a contribuției mele la revista *Vlăstarul*, a fost cea mai bună decizie, considerându-se că am prezentat cel mai bun portofoliu.

În prezent, activez ca tehnoredactor și Director de Creație în cadrul Proiectului *Iqool* al Asociației Tinerilor Bucureșteni și sunt studentă a Facultății de Comunicare și Relații Publice, specializarea Publicitate. Prin *Vlăstarul* am reușit să decid ce carieră vreau să urmez, mi-am descoperit pasiunile și, dacă aș avea ocazia să o iau de la capăt, nu aș schimba nimic.

Dragă spirit,

Dacă citești acest articol, înseamnă că noi ne-am atins scopul: acela de a readuce pe băncile voastre o revistă îndrăgită de zeci de generații. Un simbol al liceului de altădată, dar și o voce puternică în viața spiristului de astăzi.

Ce a însemnat *Vlăstarul* pentru noi?

În primul rând a fost o rampă de lansare. Primul pas către o carieră. Apoi, ne-a oferit o deschidere spre domeniile dragi nouă: mass-media și jurnalism. A fost mai mult decât un simplu proiect sau oportunitate. A devenit o pasiune. Astfel, de la număr la număr, am evoluat odată cu revista. Au fost doi ani în care am clădit legături profesionale, am cunoscut oameni noi și ne-am făcut o grămadă de prieteni. Au fost doi ani plini de zâmbete, certuri, muulte articole și nopți nedormite. Ne-am descoperit calitățile, dar și punctele slabe, am încercat să păstrăm spiritul *Vlăstarului* de odinioară, adăugând un strop din farmecul nostru, al generațiilor actuale.

Irina Ungureanu:

A început ca o simplă idee. Cum ar fi dacă...? Cam acestea au fost primele cuvinte despre *Vlăstarul*, într-o după-amiază caldă de toamnă, la McD. de la Romană. Ideea s-a concretizat rapid. O săptămână mai târziu, eram în biroul domnului director, cu un plan și 1000 de speranțe. Nu știam la ce să ne așteptăm, nu știam de unde să începem, nu mai făcusem asta până atunci. Domnul director ne-a susținut din prima clipă. Alții au fost sceptici dar, curând, ni s-au alăturat. Apoi am cunoscut-o pe doamna profesoară Corina Buzoianu. Ce s-a întâmplat în următoarele trei luni? Va trebui să vă alăturați echipei actuale că să aflați. Cert este că, așa cum mi-a spus o colegă pe 12 decembrie, de ziua liceului, după șapte ani de absență, *Vlăstarul* s-a întors pe băncile elevilor. Aceeași revistă, o nouă înfățișare.

Elevii au primit-o cu mult entuziasm. Au mai urmat câteva numere, de fiecare dată unul mai bun ca altul, credem noi. *Vlăstarul* a devenit, ușor, ușor, o familie la care sperăm că vă veți alătura și voi. Noi am descoperit drumul pe care vrem să îl urmăm...

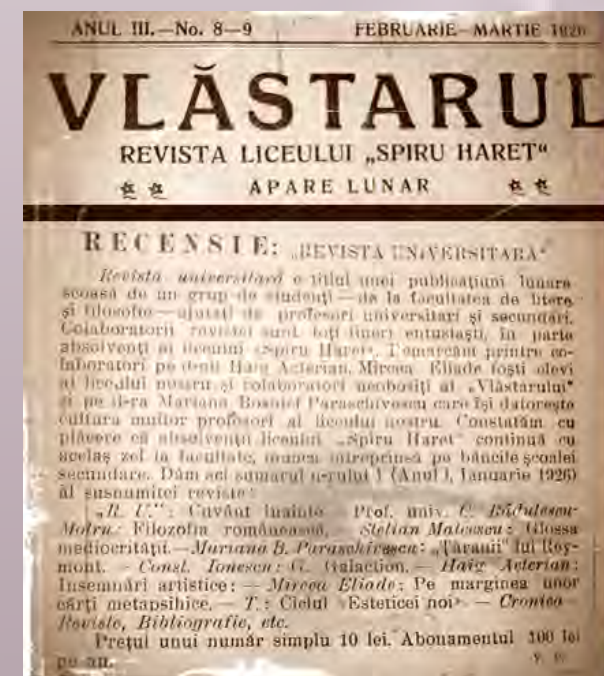
2013... ultimul an de liceu. În luna mai a venit momentul să renunțăm la coordonarea revistei. În scurtă vreme ne aștepta un examen de bacalaureat și, mai apoi, cel de admitere la facultate.

Totuși, împreună am reușit să punem bazele unei echipe stabile, să oferim elevilor o imagine cât mai cuprinzătoare asupra activităților desfășurate în liceul nostru, iar echipei - un cadru propice dezvoltării personale. Împreună am învățat ce înseamnă munca în echipă, comunicarea și, cel mai important, am realizat că, pentru a-ți atinge scopul, este nevoie de multă dedicație, trudă, pasiune și responsabilitate.

Ce a reprezentat *Vlăstarul* pentru mine? O experiență, deschiderea spre un domeniu nou care m-a captivat. În prezent urmez cursurile Universității din București, Facultatea de Jurnalism, specializarea Comunicare și Relații Publice.

NOTA REDACȚIEI: Iuliana și Irina nu sunt singurele absolvente ale Colegiului Național „Spiru Haret” pentru care experiența jurnalistică de la *Vlăstarul* a continuat și în anii de facultate. Pe același drum au mers, cu decenii în urmă, Mircea Eliade și Haig Acterian. Ca să vă convingeți, citiți „recensia” apărută într-un număr al *Vlăstarului* din 1926.

Text: Iuliana Neagoie și Irina Ungureanu,
absolvente CNSHB, 2013
Fotografii din arhiva personală

DIVERSITATE CULTURALA IN SPIRU

Din 2001 sărbătorim, în fiecare an, pe data de 26 septembrie, Ziua Europeană a Limbilor, menită să promoveze studiul limbilor străine și să celebreze diversitatea lingvistică din Europa.

Anul acesta elevii au realizat o expoziție de panouri murale cu tema: *Les mots qui me définissent*. Câteva clipe de intimitate reflexivă: ce-mi place, ce prețuiesc, cum sunt etc. concretizate într-un răspuns formulat în câteva cuvinte, unele ilustrate, și compunerea unei devize personale sau reproducerea unui citat "coup de cœur", o frază citită sau auzită care a rămas întipărită în mintea fiecăruia.

O declarație de dragoste făcută limbii franceze în contextul unei Europe care se dorește plurilingvă din respect pentru identitatea cetățenilor ei și din grijă și dragoste pentru bogăția și diversitatea culturilor ei.

Text: prof. Mihaela Zoicas
Foto: Ioana Iancu, clasa a X-a A

Biblioteca CNSHB

Text: prof. Buzoianu Corina
Foto: Teodora Chetea, clasa a XI-a F

Proiectul Biblioteca CNSHB a prins contur, așa cum am menționat într-un număr anterior, în decembrie 2011, ca urmare a inițiativei domnului director Alexandru Constantinescu de a găsi o modalitate prin care fondul de carte să poată fi accesat și valorificat cât mai eficient.

Activitățile desfășurate în cadrul acestui proiect au fost:

1. Casare;
2. Reinventariere (nou număr de inventar și inventariere virtuală);
3. Descentralizarea bibliotecii prin distribuția cărților: o parte - spre cabinetele metodice (engleză, franceză, istorie, geografie, matematică), iar majoritatea - în spațiul destinat bibliotecii. A fost amenajat un spațiu pentru Fondul de carte veche;
4. Ordonarea lor (alfabetic și tematic: literatura română, literatura universală, dicționare, atlase și enciclopedii, literatura pentru copii, artă, critică literară, folclor, lingvistică);

cultural al liceului, numere ale revistei *Văstarul* care, în prezent, lipsesc. De asemenea, în cadrul acestei acțiuni, se va realiza și o amplă muncă de cercetare: explorarea fondului de carte despre Spiru Haret (existent la Biblioteca Națională) de către grupuri de elevi din clasele a IX-a E, B și a X-a B, C, scopul fiind acela de a extinde și aprofunda analiza vieții și operei lui Spiru Haret.

În vara acestui an, elevi din clasa a X-a E (Livadariu Francesca, Rădulescu Alesia, Roca Teodora, Velicu Andreea), sub coordonarea domnilor profesori Alexandru Constantinescu și Corina Buzoianu, au finalizat inventarierea fondului de carte din CNSHB și au contribuit la ordonarea cărților. În prezent, biblioteca funcționează mulțumită activității de voluntariat a trei elevi (Memelis Ilinca și Preda Vladimir, clasa a X-a E și Radu Ana-Maria, clasa a IX-a C), astfel: marți (10.30-12.30), miercuri (11.30-12.30) și joi (11.30-13.30). Elevii care doresc să împrumute cărți vor avea asupra lor actul de identitate.

Un DVD cu inventarul virtual al fondului de carte veche va ajunge la Biblioteca Națională a României, în cadrul unui protocol de colaborare între această instituție și liceul nostru, inițiat de prof. Mihalcea Victoria și intitulat „Redescoperirea valorilor culturale”. Sperăm ca această colaborare să aibă ca rezultat și aducerea, în patrimoniul

Doi spiriști, un singur Vlăstar

prof. Alexandru Constantinescu,
colaborator al revistei „Gazeta Matematică”

Gr.C.Moisil

În cele ce urmează, vom aminti tinerilor cititori ai revistei *Vlăstarul* câteva frânturi din istoria Societății de Științe Matematice din România și a celebrei și centenarei reviste de matematică pentru elevi, *Gazeta Matematică* (anul apariției 1895, cu o prestație neîntreruptă până azi).

Aceste două instituții de interes și impact național și european au stat la fundamentul propagării și continuității calitative înalte a școlii de matematică din România în ultimii 125 de ani. Fără niciun fel de exagerare, Societatea și *Gazeta Matematică* au constituit, pe parcursul acestor ani, cu multe falii și accidente istorice zguduitoare, cea parte vie, permanentă, profundă, răbdătoare, creativă și săditoare a școlii românești moderne. „Prin” aceste două entități educative și culturale au trecut, de-a lungul vremii, cam tot ce a însemnat crema, elita matematicii românești.

Trebuie să accentuăm, din nou, că revista liceului, *Vlăstarul*, de la care primă apariție sărbătorim, în anul curent, 90 de ani pe 25 decembrie, prin conținutul ei științific și matematic este a treia revistă cu asemenea preocupări (după *Gazeta Matematică* și *Revista Matematică* din Timișoara); mai mult și chiar mai onorant pentru această revistă (și pentru liceu

desigur), este faptul că la *Vlăstarul* au „debutat” cu probleme propuse, rezolvate, cu note și articole de matematică, doi corifei ai matematicii românești din secolul XX: academicienii Grigore C. Moisil și Nicolae V. Teodorescu.

Desigur, pe lângă aceștia, au colaborat la revista noastră și alți viitori matematicieni pe care îi vom remarca în alte numere ale revistei.

Ne-am oprit la aceste două personalități dintr-un alt motiv extrem de sugestiv pentru „contribuția” liceului Spiru Haret la viața matematică și culturală a secolului precedent, mai exact: Societatea de Matematică din România și, implicit, revista *Gazeta Matematică* au fost reorganizate, coordonate și dezvoltate pe parcursul a peste 45 de ani de academicianul Grigore C. Moisil, în perioada 1949-1973 și de academicianul Nicolae V. Teodorescu, în perioada 1973-1995, ca președinți ai S.S.M.R.

Despre personalitatea celor doi academicieni vom discuta și cu alte ocazii. Aici vom remarca faptul că aceștia au condus destinele Societății într-una dintre cele mai nefaste și interpretabile perioade din istoria noastră, o vreme când cultura, educația, morala își inversaseră poli de atracție civilizațională.

În numerele viitoare ale revistei noastre vom reveni cu probleme, soluții, note matematice publicate de cei doi spiriști, clăditori de cultură, în „numerele vechi” (anii 1920) ale *Vlăstarului*.

N.V. Teodorescu

Literatura ca seducție

prof. Ioana Dumitru

Pentru Salman Rushdie - laureat al Premiului Nobel - literatura este o formă de conservare a memoriei culturale. În creația sa, miturile supraviețuiesc - chiar dacă desacralizate - conferind faptelor un substrat simbolic dens.

Seducătoarea din Florența, roman publicat în 2008, este o meditație asupra condiției umane și asupra istoriei, care se plămuește prin apel la tehnica povestirii în povestire din „O mie și una de nopți”. Ficțiunea se constituie în jurul unei femei seducătoare și misterioase, în substanța sa întâlnindu-se epoci istorice și spații culturale diferite, de la „Florența lui Machiavelli” la India mogulilor din perioada lui Akbar.

Adevărata *Seducătoare* este însă *Povestirea*, mănuită cu rafinament oriental de Rushdie care deține magia verbului dintr-o străveche știință a spunerii. Uccello di Firenze supraviețuiește povestindu-i lui Akbar, precum Șeherezada cea iscusită la vorbă, și emirul este sedus de istoriile lumii sale dintr-o Florența a luxului, artei și decadenței.

O poveste a florentinului îl are ca personaj pe prietenul său, ajuns mare dregător al Imperiului Otoman, după ce îl învinge pe Vlad, voievodul Valahiei, Vlad Țepeș, zis Dracula.

Și iată-ne proiectați în spațiile memoriei culturale universale și salvați de sentimentul „vacuității și al frustrării”, cum ar spune E. Negrici.

Romanul poate fi comparat cu un cabinet de curiozități din secolul al XVII-lea. Cabinetele de curiozități erau colecții de obiecte stranie, aduse din țări exotice, un fel de enciclopedie a vieții de zi cu zi, care cuprindeau și rarități orientale. Combinând realitatea cu ficțiunea, ele sunt precursorile unei importante instituții a memoriei culturale: Muzeul.

Din această perspectivă, romanul devine un „teatru al lumii”, dar și un teatru memorialistic. Pentru omul european, o curiozitate a „cabinetului” o reprezintă HAREMUL - metaforă a puterii - prin care se plimbă - furișându-se din lumea visului - soția imaginară a emirului, Jodha. Astfel, lumea romanului se topește într-un singur vis „în stare de trezie”, cum ar spune Rushdie.

În povestire, memoria culturală renaște din simboluri care transgresează limitele, devenite fragile, dintre Ficțiune și Realitate.

Ce cred alții despre noi ...

Echipa de redacție

În perioada de înscriere a elevilor la Colegiul Național „Spiru Haret” din București (iulie 2013), au fost administrate două seturi de chestionare, conținând itemi ce au permis exprimarea neîngrădită a opiniilor. Astfel,

- 198 de chestionare au avut respondenți elevii iar
- 232 de chestionare - părinții.

Întrebările au fost concepute de prof. Alexandru Constantinescu și distribuite elevilor prin Departamentul Secretariat.

Scopul acestui sondaj a fost acela de a indica eficiența strategiilor de promovare a serviciilor educaționale oferite de CNSHB dar și modul în care imaginea instituției se reflectă în comunitatea locală.

Chestionarul administrat elevilor a inclus șapte întrebări, astfel:

1. De ce ai optat pentru Colegiul Național „Spiru Haret”?
2. Ce te-a convins să alegi acest liceu?
3. Ce aștepti de la noi?
4. Ce impresie și-a lăsat promovarea imaginii liceului în cadrul Târgului educațional?
5. Ce ți s-a părut interesant când ai vizitat liceul în cadrul proiectului Săptămâna porților deschise?
6. Ce cursuri opționale ți-ar plăcea să existe în oferta educațională a CNSHB?
7. Cum vezi implicarea ta în viața CNSHB?

Chestionarul administrat părinților a numărat trei întrebări:

1. De ce ați optat pentru CNSHB?
2. Ce așteptări aveți de la noi?
3. Cum vedeți implicarea dvs. în viața școlii?

82,5% din totalul elevilor care au fost admiși în clasa a IX-a au completat chestionare; în cazul părinților, 96,6% dintre ei au completat chestionarele (dintre acestea, au fost centralizate răspunsurile din 150 de chestionare, reprezentând 64,65% din totalul răspunsurilor și aproximativ 62,5%¹ din părerile tuturor părinților care au elevi în clasa a IX-a).

¹Aproximația se explică prin aceea că perioada de administrare a chestionarelor a precedat perioada efectuării eventualelor transferuri.

Răspunsurile, deopotrivă ale elevilor și ale părinților, relevă faptul că CNSHB beneficiază, în percepția comunității locale, de un bun renume, fapt datorat rezultatelor obținute în ultimii ani, dar și moștenirii lășate de înaintași. Motivul pentru care mulți elevi și-au exprimat dorința de a fi spiriști are în vedere prestigiul unei școli de tradiție, în care au studiat personalități de valoare ale culturii românești.

Strategiile actuale de promovare a imaginii instituționale (unele dintre ele aflate la început de drum - spre exemplu, Săptămâna porților deschise) și-au dovedit eficiența. A fost remarcată implicarea elevilor în promovarea imaginii liceului, atmosfera degajată, colectivul unit (din ce au putut ei să vadă), informarea riguroasă cu privire la istoricul liceului, la oferta educațională etc. Discuțiile celor implicați în aceste activități de promovare a imaginii școlii cu viitorii boboci au fost convingătoare și, în unele cazuri, decisive pentru plasarea CNSHB în topul listei opțiunilor.

„Anchetuța” noastră a ajuns la final, dar nu înainte de a reproduce câteva din comentariile viitorilor boboci:

- „ (...) este un liceu care ne va deschide multe porți de succes”
- „Liceul Spiru Haret mi-a lăsat cea mai bună impresie în urma participării la Târgul educațional”
- „Am fost impresionată de istoria și de tradițiile care au fost păstrate de-a lungul timpului”
- „Nu îmi doresc nimic special, consider acest liceu perfect”
- „Numeroasele activități, cluburi și cercuri m-au determinat să aleg acest liceu, dar mai ales dorința de implicare a elevilor și a profesorilor”
- „Este aproape de casă și ideal”
- „Am putea organiza un debate-club în limbi străine (engleză, franceză, germană)...”

Perle... din Spiru

Elev: Mi-e mult prea dimineață ca să gândesc. Trebuie să dorm vreo trei cafele.

Profesor: Cum se scrie „geacă”? Vă spun eu, se scrie „haină”.

Elev: Germanii francezi sunt puternici!

Profesor: Știți cum sunt câinii ăia...? Câinii homeleși...

Elev: Asta e manipulare de masă întregă!!

SĂPTĂMÂNA PORTILOR DESCHISE

Teodora Ghețea, clasa a XI-a F

După experiența de la „Târgul Educațional”, trebuia să ne ținem promisiunea față de sute de elevi și părinți, dornici să cunoască mai îndeaproape Colegiul Național „Spiru Haret”.

Această activitate de promovare a imaginii liceului a luat naștere în anul școlar 2011-2012, ca urmare a inițiativei unui grup de elevi din clasa a XI-a F (pe atunci - IX F). Îndrăzneții spiriști au fost: Rareș Antemir, Teodora Anghel, Bianca Bădoi, Mureșan Teodora, Ghețea Teodora, Teodoreanu Andra, Alex Ștefănescu, Axinte Roxana.

A doua ediție a „Săptămânii porților deschise” a fost organizată de grupul inițiator, cu sprijinul unor elevi din clasa a IX-a E, toți entuziaști și pregătiți pentru a promova tradiția și valorile din liceul nostru.

Grupurilor de vizitatori li s-a arătat că Spiru este o instituție de învățământ unde, cu inteligență, imaginație și perseverență, poți reuși oriunde și oricând. Nu a fost doar un simplu tur de liceu, în care se vizitează clase, laboratoare, sala de sport sau curtea liceului!

Anul acesta, oaspeții au putut să vizioneze un film în Sala Noica despre „O zi obișnuită la noi” (care nu este deloc obișnuită!), să urmărească o piesă de teatru (un colaj din mai multe opere dramatice românești), pusă în scenă de către trupa de teatru a liceului nostru, „Alpha” (sub îndrumarea doamnei profesoare Angela Turculeț).

În pauză, surpriză: se puteau delecta cu armonia a peste 10 instrumente din trupa noastră de chitariști, coordonați de doamna profesoară Corina Buzoianu. De asemenea, au avut ocazia să joace baschet, fotbal, volei sau ping-pong în curtea liceului, avându-l coechipier - altă surpriză! - pe domnul director, Alexandru Constantinescu.

Nu a lipsit echipa de redacție a revistei liceului, *Vlăstarul*, avându-l în frunte pe Alex Ștefănescu, adevărat maestru de ceremonii. Nu numai că au prezentat vizitatorilor istoricul acestei publicații școlare, dar au oferit șansa celor interesați de a o procura.

Toate acestea s-au realizat cu implicarea elevilor din clasele a IX-a și a X-a, diferiți prin personalitate și aspirații, dar uniți și deschiși tuturor întrebărilor viitorilor boboci.

Acest proiect a întrecut toate așteptările, bobocii fiind încântați atât de programul pregătit pentru ei, cât și de grupul de întâmpinare, de ghizi și de profesorii supraveghetori.

Vreau să le mulțumesc tuturor celor implicați pentru efortul depus în acea săptămână, și nu numai, deoarece am mediatizat acest eveniment în mai multe școli generale, iar pregătirile au fost extenuante. Cu atât mai mult a meritat tot efortul cu cât am auzit viitori liceeni spunându-ne: „Mi-ați schimbat total părerea! Vreau aici neapărat!”

Sperăm că vom duce această tradiție mai departe, în fiecare an, cu câte un element (sau mai multe) surpriză!

De vorbă cu Paul Ipate

absolvent CNSHB

Interviu realizat de:
Antemir Rareș, Bianca Bădoi (clasa a XI-a F) și
Roca Teodora, Velicu Andreea (clasa a X-a E)
Foto: din arhiva personală a actorului

Paul Ipate s-a născut pe 17 martie 1985, în București și a absolvit COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET” (2003) și, apoi, Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale București, secția Actorie. Din timpul studenției, Paul a început să joace în câteva piese de teatru, precum „A fost odată în Brooklyn”, „Ferdinand al VIII-lea”, pe scena unui important teatru bucureștean, Teatrul de Comedie. Filmul „Hărta va fi albastră” reprezintă debutul lui Paul în lungmetraj.

Într-o zi, mai pe la începutul anului școlar, domnul director, Alexandru Constantinescu, ne-a arătat un interviu din ziarul „Adevărul” cu Paul Ipate. Îl știam din spoturile publicitare, dar cam atât. Surpriza ne-a dezvăluit-o același domn director: actorul absolvise CNSHB. Continuarea era previzibilă: echipa s-a mobilizat și Paul a venit la noi în liceu, discutând cu actualii spiriști pe teme diverse. Simplitatea și modul franc al exprimării lui Paul ne-au plăcut. Vă lăsăm să citiți câteva frânturi din cadrul acestei întâlniri.

Andreea Velicu: Cum a fost viața ta în Spiru?

Paul Ipate: Nu m-am integrat foarte bine în liceu. Nu știu cum este acum, însă când am venit eu în Spiru, într-a opta, dintr-o generală din Berceni, unde lucrurile erau mult mai simple și mai oneste, la îndemnul alor mei, am sesizat că era oarecum un liceu de copii de „bani gata”, cu un statut mult mai mare față de al meu, părinții mei fiind niște oameni destul de modești. Nu ne-a lipsit nimic, dar nu a fost nici... (pauză în discurs). Și atunci m-am integrat destul de greu, nu puteam să mă lipesc de nimeni. Târziu mi-am făcut prieteni... doi-trei. Tata îmi spunea tot timpul: „Vezi că anii de liceu sunt cei mai frumoși”. Eu nu am simțit asta decât la facultate. Dar, totuși, era un liceu foarte bun. Pe lângă asta, aveam cu ce să ne mândrim noi, ca elevi. Aveam niște profi foarte mișto. Acum, când veneam spre voi, pe bicicletă, mă gândeam câte momente am avut când mi-am bătut joc de un profesor, credeam că îi fraieresc, când, de fapt, toleranța lor era de o înțelepciune incredibilă. Mulți ani după, m-am întâlnit cu profesorul de română care mi-a fost și diriginte și mi-am cerut scuze pentru toate momentele de prostie. Cam asta a însemnat la mine Spiru... și baschet... mult.

Rareș Antemir: Ne-ai spus că, în prima zi de liceu, erai gata să fii exmatriculat. De ce?

P.I.: Prima zi de școală... de fapt, clasa a opta. Nu știu ce am avut... poate am vrut să impresionez. A fost un moment de gălăgie majoră în clasă și a intrat domnul Pascu, directorul. Ne-a rugat să ne potolim și, exact când a închis ușa, am luat o gumă, nu știu ce a fost în capul meu, am aruncat după el. Domnul Pascu a deschis ușa, s-a lăsat liniște și, exact în momentul ăla, doi colegi erau în picioare și se hărjoneau. Le-a spus să iasă afară și să-și cheme părinții. Mi-a fost atât de rușine, pentru că eu eram vinovat, așa că m-am dus după el și i-am explicat că voiam să dau guma unei colege care nu a prins-o și a ricoșat în ușa. Acesta mi-a cerut mie, atunci, să ies afară și să îmi chem tatăl la școală. Am ajuns acasă și tata abia ieșise din schimb al doilea, dormise doar trei ore. I-am povestit exact ce îi spusese și directorului, însă, în timp ce se îmbrăca, m-a întrebat: „Sigur nu ai vrut să arunci după dl. Pascu?”. Pe drum spre liceu, m-a întrebat asta de mai multe ori, răspunsul meu fiind, de fiecare dată, nu. Ajunși la TNB, m-a întrebat pentru ultima oară, adăugând: „Dacă aflu altceva, te bat în fața clasei”. Mergea această amenințare de fiecare dată, deși nu am primit în viața mea o palmă de la părinți, așa că, în fața liceului, mi-am mărturisit fapta. Intră tata în cabinet și iese după două ore. În acest timp, am

crezut că se semnează actele pentru exmatriculare când, de fapt, tata se luase la discuții cu dl. Pascu, profesor de istorie, fiind și el foarte pasionat de acest subiect.

Bianca Bădoi: Încă din liceu ai dorit să devii actor?

P.I.: Nu am vrut să devin actor, am vrut să mă fac altceva, am vrut să mă fac spion. Am vrut să devin agent de contrainformații, să urmez o carieră militară, tata fiind militar. Dar pentru că făceam actorie din clasa a doua, am fost la Palatul Copiilor la un cerc de teatru, unde am rămas până pe la paisprezece ani. După care am întrerupt, pentru că acolo trebuie să se schimbe ciclurile de copii în permanență. După care, în clasa a zecea, am avut noroc. Costantin Cojocar, vecin de palier, mi-a spus că se dă o probă de actorie pentru un puști. Și m-a întrebat dacă vreau să merg. Respectându-l foarte mult pe acesta, am acceptat. Am luat proba, am început să joc, dar nu aveam niciun gând să dau la teatru. Tudor Chirilă îmi zicea: „Ești un cretin, cum să nu dai la teatru?”. Chiar și Maria Ploaie mă întreba dacă mă pregătesc pentru teatru. I-am răspuns: „Nu. Ce are toată lumea cu această întrebare? Eu vreau bani”. La finele clasei a XII-a, aproape de examen, am început să mă pregătesc pentru probele fizice. M-am dus la tata și l-am rugat să mă ajute cu dosarul pentru înscriere. Mi-a răspuns că nu are cu ce, că nu cunoaște pe nimeni în acest domeniu, crezând că eu vorbesc despre teatru. Era imposibil ca, după 25 de ani de meserie, să nu cunoască pe nimeni. I-am spus că nu am nevoie de pile... doar să nu mai stau la rând.

B.B.: Deci nu regreti alegerea făcută?

P.I.: Nu regret nimic, nu am niciun fel de regret.

B.B.: Cum a fost admiterea la facultate?

P.I.: Admiterea e altă poveste... Pentru actorie ai de parcurs mai multe etape. Acum s-au mai schimbat, dar când le-am susținut eu, totul dura aproximativ două săptămâni. Erau niște probe de socializare, ce aveau în vedere felul în care te integrai în colectiv, relațiile cu ceilalți colegi. Acestea urmăreau atât concurența, cât și înțelegerea și iubirea colegilor tăi. Chestia asta mi s-a părut foarte importantă. Apoi, într-o zi de vineri, am susținut ultima probă, iar Pinteza mi-a spus: „Uite, marți se dau rezultatele, însă nu e nevoie să vii. Toată comisia ți-a dat 10”. Nu mă interesa atât de mult dacă intru sau nu la teatru.

La un moment dat, am plecat cu părinții mei la mănăstirile din Moldova. Acolo, m-a sunat un fost

coleg, care a terminat tot Spiru, și îmi spune: „Bună, Paul, am intrat al șaptelea la actorie! Tu ai fost primul intrat!”. Aflând vestea, m-am bucurat enorm și le-am spus și părinților mei. A doua zi, acest fost coleg m-a sunat din nou, la fel de entuziasmat: „Bună, uite, am intrat al șaptelea!” Eu l-am felicitat din nou, însă i-am spus că știam, vorbisem cu el chiar în ziua precedentă, dar el a negat și m-a anunțat că nu știa dacă trecusem sau nu, îmi uitase numele de familie. Confuz, cum m-am întors în București, m-am dus să verific listele, însă nu mi-am găsit numele nicăieri. Apoi m-a chemat verișoara mea, spunându-mi că eram al treilea pe lista admiterii. În sfârșit, mi-a confirmat cineva faptul că intrasem, până la urmă, la Facultatea de Actorie.

R.A.: Ce activități aveai după ore, cu colegii, în timpul liceului?

P.I.: Mai jucam cu prietenii Counter-Strike, baschet, vizionam filme, ne mai întâlneam și urmăream meciuri. Uneori mai mergeam și mâncam la Romană.

A.V.: Am auzit că ai făcut tenis de performanță în copilărie. Te-ai gândit vreodată să începi din nou să practici acest sport?

P.I.: Nu, pentru că este un sport foarte costisitor și așa fi fost nevoit să mă concentrez doar pe acesta. Nu așa fi avut timp pentru mai multe activități. Oricum, mai joc tenis și în ziua de azi, din când în când. Mi-a plăcut mereu acest sport.

Roca Teodora: Consideri că activitățile extrașcolare mai au vreo importanță în viața tinerilor?

P.I.: Absolut, depinde de ce activități extrașcolare și de ce îți dorești să realizezi în viață.

R.T.: Legat de teatru, te-ai regăsit vreodată în vreun rol pe care l-ai jucat?

P.I.: Trebuie să te regăsești în toate rolurile. Nu ai cum să nu găsești nicio mică asemănare. Fiecare personaj este, de fapt, un om, deci trebuie să ai lucruri în comun cu el, deși unele pot fi ascunse. Personajul cu care m-am identificat cel mai mult a fost Eugene M. Jerome, din Memoriile din Brighton Beach.

R.A.: Cum ți s-a părut colaborarea cu Tudor Chirilă?

P.I.: A fost foarte mișto. Tudor a devenit cel mai bun prieten al meu, de când am început să colaborăm. Tipul e un partener foarte generos, săritor și respectă actoria. Este un perfecționist.

A.V.: Te-a influențat în vreun fel în legătură cu muzica?

P.I.: Da, m-a influențat foarte mult, deoarece, când ne-am cunoscut, eu eram fan al muzicii hip-hop, iar în timpul facultății am întâlnit mulți oameni, nu doar de cultură, dar și cu repere muzicale. Așa că l-am rugat să mă învețe câte ceva despre alte genuri de muzică. El m-a învățat cum să o ascult, nu doar să o aud.

B.B.: Ce fel de trupe ți-a recomandat Tudor?

P.I.: Nu am început cu trupe, ci cu Mozart și tot ce înseamnă muzică clasică. Apoi, încet-încet, am trecut la muzică rock și multe altele.

R.A.: Ce mesaj ai pentru elevii din Spiru?

P.I.: Singurul leac împotriva agresivității cotidiene este iubirea. Una din sursele agresivității întâlnite la tineri este reprezentată de condițiile sistemului în care trăim. Sunt convins că și voi, cei care îmi luați interviu, aveți nemulțumirile voastre. Nu putem schimba nimic în jurul nostru, decât prin iubire.

PRIVITOR CU OCHII LARG INCHISI...

Rareș Antemir, clasa a XI-a F

„Respiră adânc... trage aer în plămâni... haide, nu e așa greu! E doar o introducere!

...fie, e mai mult decât o introducere, e inițierea ta în lumea asta!”

Gata cu nehotărârea! Trebuie să fim serioși, nu? Am realizat, cu o oarecare indiferență, că timpul are „tendința” să cam treacă pe lângă noi... am înțeles că nu ar trebui să mai vorbesc în numele tuturor... este inițierea mea, nu a voastră... este „scrisoarea” mea, către voi.

Mă apropii cu viteză de 18 ani. O să fiu major în curând. O fi motiv să mă bucur?! Realizez că mi se deschid multe oportunități, dar se închid la fel de multe... dinte pentru dinte... În orice caz, la granița dintre aceste două momente de apogeu ale adolescenței, am descoperit că înclinarea mea este de a deveni un jurnalist... pardon, nu „un” jurnalist... „acel jurnalist”. Așadar, am considerat că primul pas în această direcție ar fi să îmi fac loc în această lume - a bloggerilor.

Vreau să spun că sunt niște „peisaje” destul de interesante în jur. Privesc, văd o lume plină de oportunități. Oare voi reuși să mă agăț și eu de vreuna? Că veni vorba de verbul „a privi”: mă consider un privitor înrăit. Un privitor care își ia în serios munca. Un Watcher. Rareș Watcher... nu-mi place cum sună. dar tot mă consider un privitor! Ce privesc? De toate. Ce v-ar interesa? Să vă dau ca exemplu? În acest moment?... Monitorul... Ceva mai interesant, nu? Privesc societatea din jur,

comportamentul oamenilor și al... „oamenilor”. Eu nu pun întrebări, eu nu acționez, eu doar privesc, însă astăzi, am căpătat o nouă abilitate pe lângă cele uzuale: cea de a vă destăinui, de a vă reproduce ceea ce eu văd și de a vă spune ce părere am eu despre „televizorul” realității. Depinde de situație, dacă voi fi un pro sau un versus. Am să vă redau tablouri, în care veți găsi, cum am auzit la un radio cunoscut - Radio Guerrilla: „Locuri unde să-ți parchezi mintea!”

O să vă scriu câte o mostră din jurnalismul meu în fiecare... săptămână? E un început bun? Hope so. Așa că vă urez bun venit pe *Strada 18* (<http://18street.wordpress.com>) și, mai ales, îmi urez mie bun venit, deocamdată, sper că și voi o să îmi faceți aceeași urare.

(...) Mă simt dator să vă destăinui ce este pentru mine acest blog. Este ca binecunoscuta și nelipsita poză în oglindă a tuturor adolescențelor utilizatoare de smartphone, cu aspirații biancodrăgușeniene. Cum fac ele? Se îmbracă cu ce găsesc mai scurt și mai scilpicios prin garderoba lor, a mamelor, a surorilor sau a mătușilor, se machiază strident, își țuguie buzele și... pacl! o poză. Apoi îi dau drumu' pe Facebook și așteaptă like-uri sau laude, de genul: „ești frummy foc”, sau „seximoderfacher”w... Eu fac un pic altfel. Mă dezbrac de convenționalism, mă spăl pe ochi și pe față de ipocrizie, dau un refresh la memorie, îmi chem cuvintele de pe unde zburdă ele și le aștern frumos aici...

O VOCE MINUNATĂ ÎN SPIRU!

Echipe de redacție

Jacqueline Jansen, elevă în clasa a X-a E, la Colegiul Național „Spiru Haret”, are o voce deosebită și interpretează remarcabil. De câte ori are ocazia, nu ezită să se înscrie la concursuri de genul. Își pregătește cu dăruire și pasiune melodiile cu care participă și, de fiecare dată, ajunge pe podiumul de premiere.

Anul acesta a reprezentat pentru Jacqueline o perioadă plină de reușite. Încă din primăvară, alături de alți o sută de copii talentați, a participat la o competiție la nivelul Municipiului București. A interpretat piesa *Have A Nice Day* din repertoriul lui Bon Jovi, impresionând juriul într-un mod foarte plăcut și a câștigat locul întâi.

Șirul reușitelor nu s-a încheiat aici. Aflată în vacanță la New York, Jacqueline a participat la un concurs de karaoke, unde a reușit să-și adjudece Premiul I, cu piesa *I Will Always Love You*. Pe diploma făcută special pentru ea, scrie: „By far best performance at karaoke (*I will always love you*)”

Spre sfârșitul verii, aflată pentru două săptămâni în Germania, a participat la un concurs de tinere talente, de data aceasta cu piesa *You Lost Me*, din repertoriul Christinei Aguilera obținând Premiul I. Într-o scurtă relatare, tânăra interpretează ne-a povestit emoționată cum cei prezenți în sală și-au aprins brichetele și lanternele de la telefoane, le-au agitat în aer și au dansat în ritmul melodiei. La final, au scandat numele ei și au aplaudat frenetic.

Începând cu această toamnă, Jacqueline își propune să participe la mai multe concursuri, pe care, așa cum ne-a obișnuit, sperăm să le câștige. Oricum ar fi, suntem alături de ea și o aplaudăm virtual, fiind mândri de performanțele ei interpretative.

Jacqueline este doar unul dintre exemplele de tineri ambițioși, Colegiul Național „Spiru Haret” fiind locul unde există mulți elevi talentați. În prezent, își antrenează vocea sub îndrumarea doamnei profesoare Mariana Comăniță. Succes, Jacqueline!

"TE CAUT PESTE TOT, ZBOR SPRE TINE, ZBOR!"

Text: Velicu Andreea și Roca Teodora, clasa a X-a E

Foto: Roca Teodora

Alternosfera este o formație de rock alternativ, din Chișinău, Republica Moldova, fondată la 13 decembrie 1998, activă în prezent, a cărei componență îi cuprinde pe Marcel Bostan - voce, clape, Anatolie Pugaci - tobe, Victor Coșparmac - bas, Sergiu Aladin - chitară, clape, Marin Nicoară - chitară, clape. Alternosfera practică un rock alternativ melodic, cu clapa care „duce” toată melodia. Versurile lor sunt de cele mai multe ori de dragoste, având însă și conotații sociale sau politice. Ca sound, Alternosfera este unică în momentul de față pe piața muzicală basarabeană, contextul lor de influențe variind de la anii '80 la rockul alternativ al Seattle-ului anilor '90. (<http://ro.wikipedia.org/wiki/Alternosfera>)

iar în fața unei vulcanizări am început să întrebăm în stânga și în dreapta. Ca să vezi! „Destinația” se afla la zece metri în față noastră, fix în curtea vulcanizării. O mână de oameni așteptau cu nerăbdare muzica trupei preferate: ALTERNOSFERA. La ora 21:00, toată lumea deja se înghesuia să intre, iar noi, mai băgăcioși, ne-am făcut loc în față. Cum am intrat, ne-am întâlnit cu PR-ul trupei care, culmea, a învățat la același liceu ca și noi: Colegiul Național „Spiru Haret” din București.

După o oră de întârziere, publicul ardea de nerăbdare. Deodată, prin mulțime s-a făcut remarcat un bărbat înalt, masiv. În spatele lui ghiciți cine se afla: Marcel Bostan - voce, clape; Anatolie Pugaci - tobe, Victor Coșparmac - bas, Sergiu Aladin - chitară, clape; Marin Nicoară - chitară, clape. Începe concertul! Melodiile de suflet ale trupei, precum: „Ne unește, ne desparte”, „Orașul 511”, „Ploile nu vin” și multe altele răsunau în sufletele noastre.

Mulțimea era în delir! Sute de mâini îmbrățișau cu căldură scena, iar vocea solistului, Marcel, se îmbina cu vocile publicului. După două ore de neuitat, sala se goleşte. Am mai rămas doar noi, spiriștii, așteptând șansa de a-i cunoaște mai bine pe cei cinci membri ai formației Alternosfera. După un timp mort de așteptare, se deschide ușa backstage-ului. Erau acolo! Iar noi... pășeam înăuntru. Ne-am apropiat cu nerăbdare și cu pulsul ridicat la maxim. De aici, cam așa au decurs lucrurile:

Totul a început când am ajuns la stația de metrou, Dristor I. Destinația era una vagă în mintea noastră. Cum am ieșit din subteran, fiecare GPS era activat... doar că fiecare arăta direcții opuse. Trebuia să ajungem pe strada Tudor Popovici. Nimeni nu auzise de strada aceasta, însă destinul ne-a pus față în față cu barmanul de la Fusion Arena (destinația finală). Noi nu ne-am dat seama că mai aveam doar câțiva pași de făcut,

Velicu Andreea: În primul rând, de ce s-a înființat Alternosfera? Cum v-a venit ideea?

Marcel Bostan: Chiar mă gândesc cu ce s-a început... Totul a început în clasa a VII-a, când eu am început să cânt într-o formație, era o formație rock, nu exista Alternosfera. Și atunci am făcut cunoștință cu viitorul bassist și cu un băiat, Dumitru. Formația a mai durat ceva timp, am mai cântat și în alte trupe. Alții preferau să joace fotbal, să meargă într-o sală să facă gălăgie... și cam asta e. Adică, era de plăcere.

Roca Teodora: De ce ați trecut de la rusă la română?

M.B.: Rădăcinile-s... cum să spun? În Republica Moldova se vorbește foarte mult rusă; chiar și în anii '90, după obținerea Independenței, după ce a plecat Uniunea Sovietică, mai toate trupele care erau în Chișinău cântau în limba rusă. Așa erau timpurile... Și chestia asta a durat foarte mult timp. Știi cum se întâmplă: o trupă care începe o activitate ascultă muzică care vine din străinătate, dar, până la urmă, are ocazia să lucreze sau să vâneze aceleași ritmuri. Trupele locale dau tempoul și ritmul pentru restul trupelor care încep. Adică noi am avut cu cine să ne comparăm și de la cine să învățăm, văzând concerte, și chestia asta ne-a determinat să cântăm și noi în rusă. După care, la un moment dat, am mai crescut, și am spus: „Stai puțin! Sunt vorbitor de limba română, limba maternă.” Au mai fost și niște chestii... între timp, cu anumiți reprezentanți de evenimente, care dictau reguli de genul: „Cântați în rusă, doar în rusă!”. Și tot așa. Și așa s-a terminat cu limba rusă.

Velicu Andreea: Cum s-a ajuns la numele melodiei Orașul 511?

M.B.: Asta este o istorie bine cunoscută... când lucram la primul album, trebuia cumva să-l numim. Piesa nu exista, nu era piesa Orașul 511. Noi repetam într-un garaj, care avea numărul 511 și, într-o zi, noi chiar am desenat numărul, după care a fost fotografiat și prelucrat la calculator. Și este și acum sigla albumului „Orașul 511”. Și asta chiar e desenul universal de pe garajul unde făceam repetiții.

F
A
S
H
I
O
N

„Hainele îl fac pe om”

Text: Staicu Evelyn, Hera Miruna, a IX-a G
Foto: Turcu Andrei, clasa a X-a A

„Hainele îl fac pe om. Oamenii dezbrăcați au foarte puțin de spus sau nu au deloc influență asupra societății”, spunea Mark Twain în urmă cu 100 de ani. Chiar și acum, în secolul XXI, hainele sunt încă o preocupare majoră. Poate chiar mai mare decât atunci. Fiecare are propriul stil, propriile aspirații. Totuși, unii o iau prea în serios. O oră întreagă alocată îmbrăcatului și, să nu uităm, de cel puțin un sfert de oră dedicat machiajului și întinsului cu placa.

Dacă această pierdere de timp se justifică, e discutabil. Până la urmă, cum am putea să avem încredere în noi dacă nu ne place de noi? Dacă nu ne simțim confortabil în propria piele.
Hainele și aparența generală ne determină să ne exprimăm indirect personalitatea, gusturile. Să ne facem observați. Să arătăm cât ne duce capul, cât curaj avem. Pentru că, a purta o ținută extravagantă, cu siguranță implică mult curaj și încredere în sine.

IN SPIRU

Te-ai gândit vreodată că, de fiecare dată când ieși pe ușă, crezi un nou personaj? Că transmiți câteodată o atitudine complet diferită? Bineînțeles, gusturile nu se discută. Dar cu toate astea, inevitabil, oamenii, ale căror gusturi se aseamănă cu ale tale, te remarcă. Le trezești interesul, se formează legături. Începi să fii cont de părerea lor.
De aceea ar trebui să fii sincer cu tine însuți, să porți ce se potrivește arhitecturii tale interioare și fizice, nu ce impune vreun standard din lumea modei, și așa efemer. Efectul de turmă este tentant, dar ce s-ar întâmpla dacă am fi toți la fel?

Așa că... îndrăzniți, spiriști! Faceți-vă înțeleși și niciodată să nu vă pese de ce cred ceilalți. Stilul este o noțiune vagă și nimeni nu o percepe la fel. Pentru a vă demonstra diversitatea stilului vestimentar din Spiru, ne-am gândit să fotografiem unii colegi care ni s-au părut că „ies din tipare”. Într-un mod pozitiv, desigur.

ISTORIA: NE VOM ÎNVĂȚA VREODATĂ?

Catrina Prager, clasa a IX-a

Am auzit adesea expresia „învățăm din greșelile trecutului” și de fiecare dată mă întreb: oare chiar se poate? Am putea să ne salvăm dacă am asculta cu atenție și am auzi avertismentele istoriei? Fiindcă, dacă am putea să pășim în afara acestui cerc al repetiției, am fi liberi să pornim în oricare altă direcție și să descoperim lucruri noi.

Iată de ce am decis să cercetez mai îndeaproape cea mai mare și mai constantă epidemie a istoriei- războiul. Lecția pe care o oferă e evidentă - războiul e inutil. Nu vorbesc de Primul Război Mondial, nici de Războiul de 30 de Ani, nici de Războiul celor Două Roze, ci de aproape orice război purtat vreodată. Singurul motiv pentru care spun „aproape” este că au fost câteva războaie pentru libertate, nu pentru pământ, nu pentru putere. Și acesta ar trebui să fie singurul motiv pentru care oamenii să-și dea viețile, nu pentru ca vreun ins dublicitar, care se proclamă „apărătorul oamenilor” sau „vocea poporului”, să te îndemne pe tine, cetățeanul cinstit, să te duci într-o țară străină și să ucizi

pentru ca el să obțină expansiune teritorială sau resurse importante.

Să luăm ca exemplu rivalitatea anglo-franceză. Veneau englezii și le luau francezilor niște pământ, peste câteva luni veneau ceilalți și-l luau înapoi. Problema astfel abordată nu are vreun impact semnificativ asupra consumatorului de texte istorice. Dar... dacă stăm și ne gândim la câte sute de mii de oameni au murit în aceste războaie și câți alții au pierit în luptele pentru putere? Și câți mor astăzi, acum, în diferite părți ale lumii? Mulți oameni sunt de părere că, de la o vreme, anumite state au obținut hegemonia acestei lumi, comportându-se mult ca un imperiu. Dar istoria ne învață că toate imperiile cad...

Oamenii nu vor înțelege niciodată pentru că fiecare conducător își spune că lui nu i se va întâmpla, pentru că el e mult prea puternic și mult prea inteligent. Să aruncăm o privire în trecut: Imperiul Roman, Imperiul Bizantin, mai târziu Imperiul Otoman, care s-a prăbușit abia după Primul Război Mondial... Și poate că au dreptate, poate ei înșiși nu vor cădea, poate nici succesorii lor nu o vor face, dar va veni clipa în care imperiul se va prăbuși.

O altă lecție a istoriei nu se adresează conducătorilor, ci oamenilor simpli: nu te lăsa manipulat. Pentru că niciun președinte, monarh, sau orice alt tip de lider, nu-ți va dezvălui interesele sale adevărate, ci le va îmbrăca într-o haină strălucitoare pe care sunt cusute cuvinte precum: „onoare”, „dreptate”, „credință”, „democrație”... Și în loc să-i luăm promisiunile în serios, poate ar fi mai bine să privim puțin în ansamblu și să încercăm să vedem problema prin proprii ochi și nu prin ceața împrăștiată de alții.

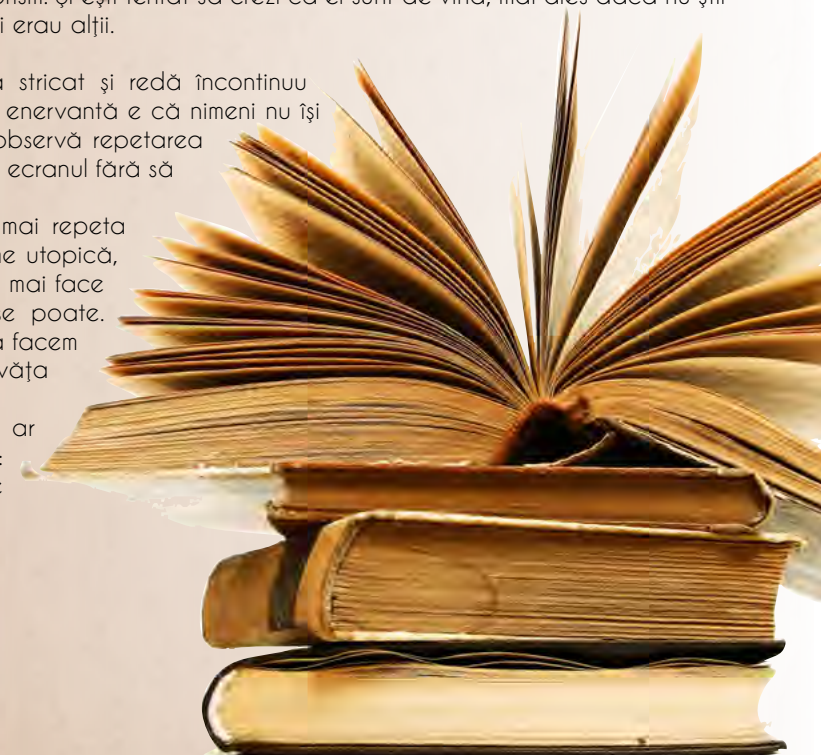
Când mă documentam pentru acest articol, am dat peste următorul citat:

„Cine nu-și cunoaște trecutul e condamnat să-l repete” și m-a pus pe gânduri. La prima vedere, pare o vorbă ușor de înțeles, dar nu e. Cine să își cunoască trecutul? Eu pe-al meu? Nu, e vorba de un trecut colectiv care trebuie cunoscut de toți, nu atât pentru a evita o greșală, ci pentru a putea aprecia mai bine o situație. Spre exemplu, pentru orice problemă se găsește mereu câte un vinovat: arderea Romei- vina creștinilor. Între anii 1348 și 1350, Europa a fost zguduită de o epidemie de ciumă - au fost învinuiți evreii (asta că să nu mai vorbim de Hitler și întreaga perioadă nazistă). Și, acum, Statele Unite, împreună cu o mare parte din Europa Occidentală, arată cu degetul înspre musulmani, acuzându-i de terorism. Și ești tentat să crezi că ei sunt de vină, mai ales dacă nu știi că, acum 100 de ani, țapii ispășitori erau alții.

Istoria este ca o casetă care s-a stricat și redă încontinuu aceleași imagini. Și partea cea mai enervantă e că nimeni nu își dă seama că-i stricată, nimeni nu observă repetarea imaginilor, pentru că oamenii privesc ecranul fără să îl vadă cu adevărat.

Nu pot să spun că, dacă nu am mai repeta greșelile trecutului, am trăi într-o lume utopică, lipsită de probleme. Și nici că nu am mai face greșeli, pentru că așa ceva nu se poate. Suntem oameni, greșim. Dar măcar să facem greșeli noi, din care să putem învăța lucruri noi.

Pe scurt, lecția pe care ar trebui să o avem cu toții în minte ar fi: „Nu vom fi ținuți minte atât pentru ce creăm, cât pentru ce distrugem” (Chuck Palahniuk, *Monștrii nevăzuți*).

Enigme nedezlegate

Text: Andrei Dumitrescu, clasa a X-a E
Foto: Andrei Dumitrescu, clasa a X-a E, Wikipedia

Geto-dacii sunt o ramură a poporului trac ce se pare că s-au desprins de acesta în mileniul I î.Hr., stabilindu-se (și implicit creând o civilizație) în spațiul carpato-dunăreano-pontic (la Nord de Dunăre). Unii istorici sunt de părere că geții și dacii au fost la început diferențiați etnic și lingvistic, o ipoteză incertă, ce are ca prim argument menționarea acestora de către Herodot cu denumirea de geți, iar de către Iulius Caesar - cu denumirea de daci. Cu toate acestea, unitatea etnică și lingvistică a geto-dacilor a fost confirmată de istoricii romani: Strabon și Cassius Dio. Societatea geto-dacă era una ierarhizată, fiind alcătuită din două categorii: tarabostes („cei ce au capul acoperit”- aristocrația militară și sacerdotală) și comati („cei ce au capul descoperit”- oamenii liberi și războinicii).

Geto-dacii au creat o cultură materială specifică epocii fierului (Hallstatt), preluând de la alte popoare metalurgia fierului și prelucrarea metalelor prețioase (aur, argint, aramă...). În jurul anilor 2000, prin împrejurimile cetăților dacice din

Munții Șureanu (jud. Hunedoara), un arheolog din Chișinău a descoperit un vas din ceramică plin de cuițe care în mod miraculos... nu erau absolut deloc ruginite. După ce au fost analizate succesiv, în România dar și peste hotare, a fost dat un verdict uluitor: *cuițele datează încă din prima jumătate a mileniului I î.Hr. Acestea au supraviețuit în perioada în care au fost „păstrate” sub pământ, aparent fără niciun fel de protecție, datorită structurii chimice a materialului din care au fost confecționate (fier pur în proporție de 99,97%) și, nu în ultimul rând, datorită celor trei straturi moleculare (de magnetită, de oxid de fier și de aluminosilicați) perpendiculare pe suprafața cuielor, menite să le protejeze în timp. Dacă ținem cont de aceste izvoare arheologice, oare nu vom mai putea medita asupra modului în care este oficial prezentată cultura materială a dacilor? Chiar să se fi redus doar la preluarea anumitor tehnologii de prelucrare a metalelor de la alte popoare? Sau să fi reprezentat ceva mai mult de atât? Am putea căuta niște răspunsuri la aceste*

întrebări cercetând un alt aspect important al civilizației geto-dace: **spiritualitatea**.

Spre deosebire de celelalte neamuri tracice, dacii se pare că aveau o religie monoteistă. De-a lungul vremii, unii istorici au confundat (intenționat sau, pur și simplu, din neatenție) religia monoteistă a tracilor de la nord de Dunăre cu religia politeistă a celorlalți traci. După cum afirmă Herodot în istoriile sale, geto-dacii credeau în nemurirea sufletului care, după ce părăsește trupul, *se duce la Zamolxis - divinitatea lor* (fapt ce a facilitat răspândirea creștinismului în spațiul nord-dunărean, după a doua jumătate a secolului I d.Hr.). Zamolxis a fost marele preot al lui Gebeleizis, zeul cerului, care, din motive necunoscute, a devenit un sclav al filozofului grec Pythagoras, mai apoi fiind inițiat de acesta în tainele filozofiei grecești.

După ce a fost eliberat, Zamolxis a călătorit prin Egipt, unde a intrat în contact cu preoții egipteni (și probabil cu secretele acestora), iar după un timp a revenit la nord de Dunăre. Împărtășindu-le cunoașterea agonisită de-a lungul periplului său prin lumea antică ai celorlalți sacerdoți?, Zamolxis a fost considerat un profet al

Zeului, un om sfânt, dar nu un zeu. Interesant este că, în ceea ce privește religia geto-dacă, nu se poate discuta despre un pantheon al zeilor, ci mai degrabă despre un pantheon al oamenilor sfinți, al profeților, asemenea lui Zamolxis, prin care marele zeu Gebeleizis și-a înfăptuit lucrarea în lume (la fel ca în iudaism și creștinism).

Cultul divin era oficiat de către preoți în sanctuarele din piatră sau din lemn, de regulă în formă de cerc sau de spirală (care sunt de fapt niște cadrane solare) aflate în dave (reședințele conducătorilor militari ai geto-dacilor). Acești sacerdoți își petreceau cea mai mare perioadă a timpului în sihăstrie, în peșterile din Munții Carpați, așteptând să le fie dezvăluită providența. Ei se întorceau periodic în dave pentru a oficia anumite ritualuri pentru sărbătorile importante sau în vreme de război. De pildă, unul dintre ritualurile descrise de Herodot este *trimiterea solului către Zamolxis*. O dată la cinci ani sau în vremuri de restriște, cel mai viteaz și mai pur dintre tinerii daci era ales pentru

a fi sacrificat, în așa fel încât spiritul lui să poarte către Marele Zeu cererile poporului. Dacă după sacrificiu cerul se umplea de nori aducători de ploaie, însemna că divinitatea a primit solia.

Se pare că preoții geto-daci au fost deținătorii unei cunoașteri atipice acelei perioade. Cu puțini ani în urmă, o echipă de arheologi a descoperit în zona cetăților dacice din Munții Șureanu trei „gropi” în formă de triunghi isoscel, cu vârful orientat înspre centrul Pământului, așezate în vârful unui triunghi echilateral imaginar. Între pereții placați cu piatră ai gropilor-sanctuar se aflau o serie de brățări din aur masiv, în formă de spirală. Acestea s-au dovedit a fi de fapt un soi de bobine Tesla vechi de peste 2000 de ani, care erau menite să canalizeze energiile Pământului cu un anumit scop. Cu ajutorul lor se pare că sacerdoții reușeau să

le induce anumite stări războinicilor, precum „curajul de lup”.

A c u m . . . sigur că va apărea întrebarea: cum de nicio informație cu privire la cunoașterea geto-dacilor nu a fost păstrată? Ei bine, au fost păstrate mult mai multe decât și-ar fi închipuit oricine, iar paradoxal, timp de aproape 2000 de

ani, au stat chiar sub nasul tuturor... Cu toate acestea, nimeni, nici măcar o dată, nu a ținut cont de ele, deoarece, din păcate, nu au fost consemnate de nimeni... Dar, în ciuda tuturor acestor circumstanțe nefavorabile, aceste informații au continuat și continuă să existe... în legendele populare românești. Să nu uităm de povestea Cuiului lui Pepelea care era indestructibil, sau de legenda războinicilor din vechime care aveau capacitatea de a se metamorfoza pe câmpul de luptă în lupi. De asemenea, multe dintre simbolurile dacice (fusul, spirala, șarpele încolăcit în jurul pomului, soarele) s-au păstrat și sunt păstrate prin intermediul artei populare românești... Dacă vom cerceta cu atenție tradițiile și credințele românești, este imposibil să nu găsim ceva care măcar să ne facă să ne punem și mai multe întrebări. Iar ceea ce nicio dată nu trebuie să uităm este faptul că orice întrebare va avea, mai devreme sau mai târziu, un răspuns...

¹Herodot, Istorii vol. IV, Despre geți

²sacerdot = preot

Hai-hui prin Europa...

Text și foto: Teodora Ghețea, clasa a XI-a F

Anul acesta, elevii care au dat dovadă de un talent deosebit și s-au implicat în diferite activități extrașcolare, au avut numai de câștigat! Este vorba, printre altele, despre o tabără în Grecia, în perioada 1-9 iulie 2013, în care au fost prezente și elevii din echipa de redacție a Vlăstarului. Se pare că Primaria capitalei s-a gândit să ofere diferite tabere elevilor „activi și merituoși”, pentru a spori numărul celor care doresc să se afirme în diferite domenii ce nu țin de orele, câteodată monotone, de școală.

Astfel, luni, 1 iulie, am plecat mai spre seară cu autocarul, alături de colegii mei de la revistă și mulți olimpici la diferite materii. Drumul a fost lung, presărat cu glume inedite, provenite de la persoane pe care abia le cunoscusem și cu care mă împrietenisem, dar și de la colegii mei, mereu veseli. Mașina ne-a condus spre ceea ce avea să devină locul nostru de distracții pentru mai mult de o săptămână: Paralia Katerini.

Ajunși acolo, a doua zi de dimineață, într-un hotel construit în stil grecesc, eram nerabdători să terminăm cu tot protocolul privind cazarea. Ne-am aruncat în piscina hotelului, bucurându-ne de atmosfera autentică, ce anunța că zăii sunt de partea noastră. Plaja era aurie, iar apa - atât de limpede, încât puteai să vezi la trei metri adâncime peștii multicolori. Buna dispoziție domnea peste tot: mâncarea specifică, alcătuită din fructe de mare, renumitul tzatziki, gyrosul (shaorma grecilor) luat pe fugă, plimbările pe faleză, mersul în cluburi, seara, sau pur și simplu petrecerea timpului pe terasă cu prietenii, având ceva răcoritor pe masă. În sfârșit, ne simțeam liberi după un an de școală. Până și doamnele profesoare coordonatoare: Luminița Gheorgheasa (geografie), Marina Burada (geografie) și Cristiana Achim (religie), râdeau pătrunzător, anunțând ca ne împărtășesc sentimentele. La categoria minusuri pot menționa meduzele și aricii de mare, de ale căror înțepături m-aș fi lipsit, sincer! Dar asta nu m-a oprit să mă distrez!

Excursiile au fost nelipsite: Atena, capitala Greciei, purtând numele zeiței înțelepciunii, se numără printre cele mai mari atracții turistice ale țării. Și Meteora, unul dintre cele mai mari și cele mai importante complexe de mănăstiri ortodoxe din Grecia, a fost pe lista noastră de obiective turistice. Nu în ultimul rând, insula Skiathos este un mic paradis (ce-i drept, cam scump) înconjurat de Marea Egee, unde celebrități din toate părțile lumii aleg să își petreacă concediul.

Câteva dintre activitățile pe care le puteai desfășura în Paralia Katerini sunt: cursele cu pirați, scuba diving (scufundări) și parașutismul. Cu toate acestea, am rămas cu gândul la o cursă nebunească, cu bicicleta, până la Muntele Olimp. Trei copii dornici de o excursie nebună, 55 de km de mers, biciclete închiriate din stațiune, ilegalitatea de a circula cu așa ceva pe autostrăzile Greciei... aceste ingrediente au constituit o experiență de neuitat într-o țară străină. Le mulțumesc celor doi colegi pentru complicitate (se știu eii).

La întoarcerea în București eram obosiți, dar melancolici pentru că excursia luase sfârșit, având în noi speranța că, la anul, vom mai avea parte de un așa premiu. Sau, vorba cântecului, poate ajungem în... TENERIFEEE !!!

Pauza de lectură

Conivență

Răzvan Avădănei, absolvent CNSHB,
promoția 2013

Fragmentat în trei puncte de ficțiune
E un timp când n-are sens să vorbesc de reacțiune;
Când, suspendat într-un ritm atemporal
Redescopăr acalmia într-un mod accidental.

Cu raza de întuneric
desprinsă din abis
Și cu dorința mută
furată dintr-un vis
Îți spintec sânul stâng.

Și gândul meu absurd, va căuta în tine
Să vadă ce e rău, să fure tot ce-i bine
Și inima să-ți fure
Cu dragoste s-o piardă,
Apoi în locul ei s-așeze-o mare piatră

Cândul meu e sulița
pe creanga sufletului putred
Și admirând amurgul, ce-n gropi de ură curge
îmi scot din mine trupul.
Mă uit la el cum uită.

Asalt

Alexandru Culcea, clasa a XI-a B

Încălciți în fibre optice ca de zale,
Adormiți în fire cu binoclul prăfuit privind în zare.
Tactici pe tactile, dorințe morbide,
Zile senine cu zâmbete senile ca din azile.

Izbiți de restricții, vizați de contradicții
-Atât de des-
Redefinesc lipsa lipsurilor ce prea puțini prețuiesc.
Relatez
Dragoste la prima vedere între orbi,
Duh sfânt pogorât în porumbel printre corbi.
Pineală în transă, dezacord în cord, priviri de gheață,
Căldură de purgatoriu și câte-o mască pe sub față.
Altă pasă proastă, te închizi în carcasă:
Intuiția-ți retrasă se complace în analiză falsă.
Concluzie mincinoasă și lașă.
Contuzie de smerenie în angoasă.

Învinși de frica buruienilor peste flori,
Împinși de flori dăm chix chiar înainte de zori..
Prea des oripilați și orbiți de erori
Pace perfidă zace-n acele izvoare de orori.

Caută sfârșitul cu răspunsuri nu-ți bate capul să rezolvi
Sau te scalzi în momentul succesului (succesul momentului) prelungit?
-memento mori-

Înfometat de universal și carnal și cupru modelat,
Distant dar legat de dubiu ca un traducător de delegat.
Aparent șarmant ai/de interpretat estetic
Eu, numai bun de legat, reflectez deschis destins și ezoteric

Nici eu nu sunt mai breaz dar mă tot injectez tind să stau treaz,
Adrenalină filtrată în catharsis, secreția nădejdiei ce a rămas,
Așterne-ți și bucură-te în astenie până la schimbarea de macaz,
să-ți fie eliberare din rutina inserție ușoară
evadare
alcatraz

Plantează-ți eter etern intern cât să detectezi pașii,
Ține-l în limita arșitei, renaști progresiv aritmetic în echilibru
-Fibonnaci-
Spiralat diamagnetizat armonizat din asimptotă să faci salt,
Să-ți scrii alte pagini.
Asalt!

DEZSUFLETIRE I

Victor Vero, Colegiul „Emil Racoviță”, Brașov

Rochii lungi, mătase neagră, dantelă.
Mărgele șterpelite din locul lor de drept
Și degete rupte pe post de coliere.

Cercei atât de grei încât urechile săngerânde lasă dăre văskoase.
Domni, pantaloni lungi în dungi cu lanțuri prinse de vestimentația partenerei.
Oameni cu spatele cocoșat de la prea puțin cărat.
Cu păr, fără păr, mustăți groțești, bărbi sfinte care șterg podeaua
Și înlătură pașii dizgrațioși ai individului din față.

Da! Da!
Intrați!

Singura cale de acces este prin dulapul copilăriei voastre, păzit de scheleți eleganți,
pânze de păianjeni și cusătură din mici bucăți omenești neidentificate. Și pentru că ținem la
Dumneavoastră, oglinzile au să vă scoată ochii pentru a vă putea admira mai bine pe măsură
ce treceți. Sper doar să fi avut un dulap suficient de mare încât să vă cărați trupul și bagajul
sufletului mort prin ușițe, nu vrem să rămână nimeni afară!
Intrați!

Pentru Dumneavoastră am ales cea mai interesantă muză! Muzicieni fără mâini, cuțite și lame
din fier necălit în locul prețioaselor membre. Pe post de instrumente v-am adus cele mai
bune table, negre ca ochii Domnului! Table luate din școlile de mult uitate de lumină. Doar
pentru Dumneavoastră am înfruntat demoni cu multe fețe și cu iluzia autorității pentru cea mai
melodiosă zgârietură de tablă.

Neprețuit...
Imaginați-vă!
Intrați!

Nu vă atingeți buzunarele, păziți-vă sclipirea ochiului, nu mă interesează materia voastră!
Trupul intră în protecția morților noștri nemorți. Da! Uitați cât de rapizi sunt! Uitați cum zburdă la
vederea Dumneavoastră! Vă asigur că au să facă totul pentru Dumneavoastră!
Intrați!

Pășiți pe covorul nostru roșu și pentru că sunteți vedetele noastre, covorul este doar pentru
Dumneavoastră, doar din Dumneavoastră! Pășiți cu încredere, doar vă cunoașteți atât de bine.
Simțiți-vă, voi, gloate de nesimțiți, simțiți-vă tălpile transformându-se în plasmă, simțiți-vă șirea
spinării în mica ei dimensiune cum se scurge din trupul găurit, iar voi formați un fluviu de materie
umană sub ochii mei, nepăsându-vă de decorurile pe care le-am așternut pe perete pentru
Dumneavoastră! Simțiți-vă!
Intrați!

Vă veți amuza singuri, aflați în centrul scenei, veți râde de propria persoană. Clauni, clovni,
arlechini, manechine, elefanți, jongleori, urși, lei și dresorii lor vă vor privi din minunatul rol de
spectator. Pe fotonii de mătase se va așeza doar praful. Piesele de recuzită formează banchete
luxoase care sunt atât de înalte și greoaie încât abia vă puteți vedea, voi oameni micuți
îmbrăcați elegant.
Distrați-vă!
Intrați!

Fețele triste nu vor fi acceptate și veți fi părujiți până curge zâmbetul din voi. Veți dansa și
veți cânta pentru cei pe care i-ați privit cu superioritate, voi birocrati costumați în mincinoși și
șarlatani, căci nu noi mințim când ne dezvăluim adevărata piele în fața voastră și niciodată
nu ați putut să ne zâmbiți înapoi... tot timpul rânjete, tot timpul milă, tot timpul crezul în
goana noastră după bani. Cine minte acum?! Cine zace acum în ring și plânge în fața zeului
spectacolului care este nemilos?! Cine? Cine?!

Păcătuți!
Intrați!

La primul sunet scos vor zbura flori, roșii, cepe, cuțite, table zgâriate, morți, nemorți și părți din
dulapul copilăriei voastre. Curg bucațele din voi, până și atomii zbiară. Timpanele voastre
cedează sub explozii nucleare de râsete, hohote, injuraturi colorate de carioci copilărești
pentru că niciodată nu ați știut limita dintre copilărie și restul pe care îl considerăm un vid lipsit
de orice calitate benefică, dreaptă sau justă. Lăsați, necredincioșilor, imaginația pe care ați
interzis-o să zburde, să vedem care ajunge mai departe. Am pornit o cursă în care pierzătorul
moare. Creați ceva! Creați-vă pe voi!

Dansați!
Zbierați!
Da! Da!
Distrați-vă!
Lepadați-vă sufletul și muriți!
Intrați!

Mirajul viselor

Cogoasă Alexandru, clasa a X-a D

Am aflat de curând că, în inima fiecărui om, stă ascunsă o pasiune, iar în suflet - un vis. Două forțe ce nu ne dau pace până nu vor ajunge pe meleagurile realității. De aceea, omul este un amalgam de vise și sentimente aflate uneori în armonie, iar alteori nu. Cu ajutorul conștiinței putem pași mai ușor pe căile vieții. Dar și viața este ca un tren ce merge în continuu, oprind, câteodată, pentru nevoile altora.

Și eu am avut un vis. Da, așa este. Un vis ce avea să pătrundă în zona realității cu mult efort și perseverență. Timpul nu îmi era alături, nu mă încuraja. Imposibilul nu a avut de ales și s-a ascuns în conștiința mea.

Totul a început, se pare, într-o seară răcoroasă, dar liniștită, de primăvară. Orașul slab iluminat era deja cuprins de un somn greu. Vântul se juca cu o fereastră șubredă, creând un sunet ce semăna mai mult cu o vioară lipsită de câteva corzi. Cerul era melancolic, iar eu stăteam la birou, aflat în aceeași stare, citind. La un moment dat, ușa se deschide și parchetul începe ușor să scârțâie. Era mama. Avea în mâna tremurândă o carte destul de groasă, cu o copertă frumoasă din piele, pe care era schițat un vapor cu aburi. Mi-a dat cartea, spunându-mi să o citesc pentru că este interesantă și viața mea va depinde de ea. După aceea mi-a urat noapte bună și a ieșit din cameră, lăsând în urma ei același scârțâit al podelei vechi de stejar.

Peste doisprezece ani m-am trezit absolut al Academiei Maritime Navale. În uniformă de marinar, primind diploma de absolvent, mama mă privea emoționată și cu lacrimi în ochi. Acum, în cea mai mare parte a anului, voi fi pe marea fermecătoare. Eram bucuros că mi-am îndeplinit visul.

Peste doisprezece zile trebuia să mă imbarc la bordul vasului „Lupta mării”, sub comanda strictă a unui bărbat înalt și blond, comandantul Richard. Destinația noastră era Chile, având o misiune importantă în ajutarea celor de acolo. După o săptămână de mers pe mare, eram fericit de ceea ce voi realiza în viață. Cel mai frumos moment al călătoriei era noaptea cea timidă. Marea părea liniștită și luminată de stelele imense și alintate de pensula unui soare artist. Acestea s-au așezat pentru a forma pupila unuia din ochii cerului tăcut, luna fiind irisul strălucitor. Era un peisaj straniu deoarece noaptea ne învăluia acum ca într-o mantie. Mă molipseam de acea odă închinată mării de către una din fiicele lui Poseidon. Zburam prin marea calmă și nemărginită, atingeam culmile cerului lăcrimat cu visele mele și, apoi, mă scufundam în singurătatea timpului.

Noi mergeam și mergeam de mai bine de zece ani și tot nu ajungeam la capătul călătoriei noastre. Aproape tot echipajul s-a aruncat în mare de disperare, rămânând doar eu cu destinul și cu adevăratul meu vis. Vedeam capătul, dar în zadar, pentru că nu puteam ajunge la el.

Este un miraj, deoarece nu acesta a fost visul meu adevărat, ci visul altora și, astfel, eu merg pe un drum fără să-i găsesc sfârșitul. Chiar dacă îl văd, este doar o iluzie a fericirii și împlinirii, a amăgirii. Poate că, dacă îmi îndeplineam visul meu adevărat, acum aș fi fost și eu bucuros și aș fi găsit luminița de la capătul tunelului întunecat.

Tablou meșteșugit de mâna omului

Bianca Bădoi, clasa a XI-a F

Adormit-au zile, ani, milenii.
Adormit-au legănat pe pânză de vise.
Prăpădiți-ai Soare toate razele căci,
Creațiile demiurgului sunt toate,
Toate compromise.

Gânduri metamorfozându-se-n iluzii
Și păsări fără de aripi ce-ncearcă a zbura,
Zei fără de ambrozii,
Tot ce emană căldură-i condamnat.

Ce mișcă și e de-nsufletire nelipsit
Pierdut-aș fi demult puritatea
Căci mâna omului e haos pe pământ
Ce-atinge, otrăvește, omoară.

Nu te ruga Soare, oricum vei pribegi singur,
Căci Luna fuse demult pângărită,
Călcată fără de regret de noi.
Și ea, la fel, la pierzanie-i sortită.

Rând pe rând și vecinii tăi din sistem
Vor cunoaște nemiluință.
De-ntunericul nu ar fi fugit de raze,
Omul ți-ar fi dat și ție sentință.

Așa că stai și
Răstignește-ți eternitatea rămasă.
Lasă-ne pe noi oamenii să nenorocim.
Poate pentru asta am fost trimiși...
Milă și binefacere să nu făgăduim.

QUIETAM INFERNUM

Pierduți.

Speranța cu ochi triști se uită la noi,
 Condamnarea cu drag ne îmbrățișează,
 Sfârșitul se aude precum mugetul unei ploi,
 Din umbră Nimicul nerăbdător veghează.
 Ghearele Fricii delicat ne-apucă,
 Lumina se topește la apus zbierând,
 Inima, de Deznădejde, este crăpată,
 Iar Focurile Tartarului se simt dogorând.
 Un urlăt din inima Universului pe ei îi trezește,
 Mâini gigantice din Pământ se ivesc,
 Ochii titanilor cu ură ne privesc,
 Spre sentința noastră aceștia se izbesc.

Și-așa începe.

Negrul, scrum, văd cum totul se face,
 Cometele,perate, se ciocnesc,
 Sufletul, nebun, în umbră zace,
 Culoarele lumii, încetul cu încetul, se albesc.

Omul pășește în Nimic pierdut,
 În urmă-i rămâne sentimentul căzut,
 Timpul se frânge, se sparge-n bucăți,
 Damnații se zbat în mii de judecăți.
 Totul alunecă în neant cu grabă,
 Ultimul tăș, asupra lumii, s-apleacă,
 Cuvântul final în Univers a fost spus,
 Iar îngerii ruginesc...cătore apus.
 Început.

Acum că toate s-au dus,
 Mirasma vieții în uitare a apus,
 Clipele noastre pe loc au rămas,
 Dansul amintirilor e la ultimul pas.
 Care a fost sensul acestor toate întâmplări?
 Destinul se zbate acum între mii de cărări,
 Sufletul pur în rugină dispare,
 Gândurile, pe acesta, l-au ros cu disperare.
 În Negru, ușor-ușor, amintirea alunecă,
 Devine rece și pierdută precum o nălucă,
 Totul este risipit și încremenit,
 Vocile, cu durere, cântă în cor: „Sfârșit...”

Alexandru Stan, Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, clasa a XII-a E

Un om „norocos”

Alex Ștefănescu, clasa a XI-a F

Mircea Iorgulescu afirma, în prefața scrierii lui Octavian Paler, **Un om norocos**: „*Omul norocos* din romanul lui Octavian Paler se află în captivitate, fără speranța coșmarului permanent și generalizat. Totul în această carte, una dintre cele mai întunecate cărți din toată literatura română, e coșmar, halucinație, un nesfârșit vis rău. Delirul oniric angoasat s-a substituit realității complet și ireversibil. Nu sunt anulate diferențele, frontiera dintre veghe și vis, pragul dintre real și coșmaresc: anulat este realul însuși, anulată e starea de veghe. Un roman de ambianță fantastică, o parabolă neagră și enigmatică, în genul prozei lui Franz Kafka, Dino Buzzati, Julien Gracq, Samuel Beckett și, dintre români, A.E. Baconsky. Și un roman sardonice, titlul fiind - era evident după numai citeva pagini- în răspăr. O antifrază, figura retorică în perfect accord cu umorul taciturn al scriitorului”.

În orice caz, romanul lui Paler se situează într-un plan profund, având ca scop primar critica regimului politic în care autorul trăia. **Omul norocos**, după cum spune și Mircea Iorgulescu, este o antifrază ce relevă umorul ursuz al autorului. Oare însuși scriitorul se caracteriza drept un om „norocos”? Oare coșmarul și ura, ce ajung să-și dispute interioritatea protagonistului, să fi fost sedimentate și în inima lui Paler? Să reprezinte această carte o eliberare a sinelui după multe presiuni din partea regimului dictatorial?

Reîntorcându-ne în istoria „neagră”, comunistă, coșmarul lui Paler, transpus în romanul „Un om norocos”, este, până la urmă, justificat. Nemicirea intelectualității românești a reprezentat, în final, o decădere a culturii, un cancer al progresului.

„Norocoul” ilustrează, de fapt, destinul tragic al omului intelectual ce a fost osândit la mediocritate în regimul ceaușist. Își mai aduce cineva aminte de George Orwell și al lui personaj, Winston Smith, ce se află sub opresiunea regimului totalitarist al Oceaniei? Romanul **1984** prezenta o ficțiune literară, însă, în România din perioada 1984-1985, nu era o plasmuire a imaginației, ci realitatea zdrobitoare.

Și încă o dată să privim cum universul lui Daniel Petric este copleșit de ură și de coșmar. Și încă o dată să ne amintim cum viața din Azil se încrede în frică și în denunțuri. Dar, în același timp, Azilul este patronat de „Bătrânul”... Și Daniel le spune locuitorilor povești despre „Bătrân”, încercând să atingă pragul unui profet al divinității. Dacă limita dintre vis și veghe este atât de imperceptibilă, să nu fie oare, de asemenea, un vis biblic... Și totuși, divinitatea nu există în romanul lui Paler. Protagonistul acestei opere nu se aseamănă cu talmăcitorul viselor lui Nabucodonosor... Este o pură coincidență în alegerea numelui de către Octavian Paler?

Ceea ce atrage atenția, în plus, sunt reflecțiile scriitorului asupra unor aspecte precum: moartea, iubirea, genialitatea, prostia etc. Cu un spirit intuitiv pătrunzător, autorul formulează câteva constatări ce cu greu ar putea fi contestate. Iată două exemple: „Îmi vine greu să cred că eu reprezint singura greșală din acest univers” sau: „Îmi închipui că puțini s-au gândit la ciudata asemănare dintre dragoste și dresură. În orice legătură dintre o femeie și un bărbat, unul dintre ei trebuie să se lase domesticit. Altfel iubirea nu se poate desăvârși. Unul trebuie să-și piardă libertatea și să devină supus. În felul acesta, îl constrânge pe cel puternic să se atașeze de supunerea sa...”.

„Și acum, scuzați-mă, e cazul să mă pregătesc fiindcă furtuna începe, mi se pare. De ce-ați lăsat capul în pământ? Puțin mai devreme, când m-am uitat printre scînduri să văd dacă a nins, întrucît am simțit un miros ciudat de zăpadă, cerul era încă plin de stele, dar o simt. O aud. Și dacă judec după vuzietul vântului, e așa cum mi-am imaginat-o, așa cum mi-am dorit-o. Înfricoșătoare.” Cartea a provocat un proces politico-literar de factură stalinistă și a fost desemnată că fiind „dăunătoare pentru educația tineretului”. Putem afirma că romanul lui Paler, *Un om norocos*, a reprezentat scânteia în protestul cultural față de opresiunea comunistă, mișcare ce a avut ca început articolele trimise de către Alexandru Paleologu sau Mircea Iorgulescu în revista *Contemporanul*, în care se criticau aceste „procedee staliniste”.

Io non mori, e non rimasi vivo! (Dante)

Cercul de lectură

Text: Radu Cucu, clasa a XI-a
Foto: Teodora Ghețea, clasa a XI-a F și prof. Corina Buzoianu

Îmi place să citesc. De când am descoperit biblioteca școlii generale, în clasa a treia, am răsfoit cu interes orice titlu ce prezintă o oarecare urmă de potențial în a-mi schimba percepția asupra vieții pentru totdeauna, sau, pur și simplu, de a-mi desfăta imaginația, otrăvită de televiziune - ca a mai oricărui tânăr din generația mea.

Când am aflat că în Spiru, în fiecare sâmbătă, la o oră ce pentru mine reprezintă apogeul sforăielilor într-o zi obișnuită de weekend, se ține un cerc de lectură, m-am prezentat fără prea multe întrebări, cu o energie ce nu o ating nici în mijlocul zilei.

Deși eram entuziasmat, aveam o oarecare rețineră. În mintea mea, un cerc de lectură era ceva cu un aer distins, un grup de oameni ce fac tot posibilul de a le demonstra celorlalți, dar mai ales lor înșiși, faptul că sunt niște persoane culte, distinse, mai pe scurt, ceea ce eu numesc *fițe intelectuale*. Dar cea mai mare frică îmi era cu privire la activitatea propriu-zisă. Îmi era teamă ca cercul de lectură să nu fie altceva decât un loc unde cineva citește timp de o oră dintr-o carte, în timp ce restul încearcă, mai mult sau mai puțin, să prindă mesajul operei.

Citiseam pe site (cnshb.ro) că sunt avute în vedere operele unor scriitori celebri precum: Aristotel, Sofocle, Aristofan, Dante, Shakespeare, Wilde, E.A.Poz, Gogol, Rebreanu, Voiculescu, Bulgakov, Dostoievski,

Th. Mann, Hesse, Coelho, Cărtărescu și așa mai departe.

Ajuns acolo, mă așez pe un scaun mai retras de restul participanților și aștept. Ca de

nicăieri mi se întinde o pungă de chips și o sticlă de carbogazoasă (nu spun de care... deh, se poate considera reclamă) și mi se spune să servesc și să dau mai departe. Și... începe! Nu numai că se citește din texte consacrate ale literaturii române sau universale, dar uneori se întâmplă să participe și elevi din alte licee cărora li se oferă posibilitatea să-și prezinte creațiile.

După ce ne este prezentată opera și scriitorul în cauză și după ce citim un pasaj scurt

din carte, se întâmplă un lucru uluitor. Încep să curgă idei și opinii. Nu dintr-o carte expirată de critică literară sau din gura profesoarei, ci din partea elevilor, fiecare venind cu o părere ce, împletită cu restul ideilor, formează ceea ce nici nu îmi permiteam să îmi imaginez: un adevărat cerc de lectură.

ALTE PĂRERI...

Alesia Rădulescu, X E: „Îmi plac lecturile recomandate la cerc precum și unicitatea acestei activități...”;

Vlad, Liceul Teoretic „Eugen Lovinescu” : „O inițiativă pe care ar trebui să o aibă cât mai multe licee”;

Andreea Velicu, X E: „Îmi place deoarece este un alt mod de a-mi petrece timpul într-un mod relaxant și benefic.”

Teodora Ghețea, XI F : „Îmi place deoarece abordăm opere care nu sunt în programă și care reflectă mai mult viața... Nu mai vorbesc de corelațiile pe care le putem face mai apoi...”

Roxana Axinte, XI F : „Este unic... nu am mai văzut în niciun liceu să se facă așa ceva... De ce venim? Fiindcă aflăm ceva ce nu putem afla la orele de curs... Modul în care învățăm nu e convențional și... ne provoacă ce citim!”

Alex Ștefănescu, XI F : „Vin la cerc pentru că discutăm despre cărți și pentru că pot afla cum au perceput alții un text pe care l-am citit eu.”

NOTA REDACTIEI: Începând din acest an, și elevii noștri din clasele V-VIII vor putea participa la un club de lectură, coordonat de doamna profesoară Angela Turculeț.

Galeria C.N. „Spiru Haret”

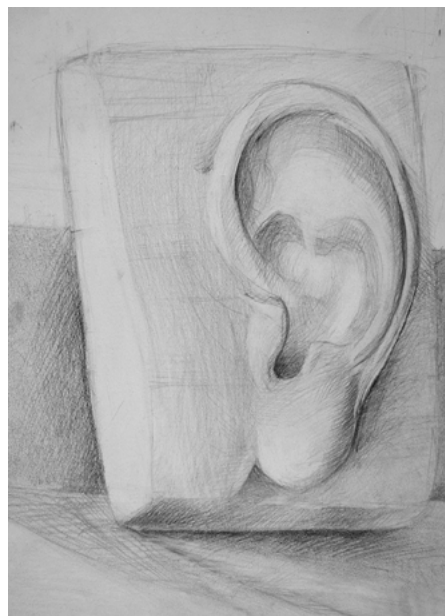
Dumitrescu Andrei (clasa a X-a E)

Gravura, Maurițiu Ana (clasa a V-a)

Velicu Andreea (clasa a X-a E)

Dumitrescu Andrei (clasa a X-a E)

„VLĂSTARIII” MERITUOȘI

(lista elevilor care s-au implicat în diverse activități, contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

NUME ȘI PRENUME	CLASĂ	ACTIVITATE	ORGANIZATOR	COORDONATORI
Livadariu Francesca Rădulescu Alesia Roca Teodora Velicu Andreea	a X-a E	Proiectul „Biblioteca” CNSHB	CNSHB	Prof. Alexandru Constantinescu Prof. Corina Buzoianu
Premiul I (secțiunea „editorial”) Dumitrescu Andrei Premiul II (secțiunea „interviu”) Antemir Rareș Bădoi Bianca Premiul III (secțiunea „știre audio-video”) Drăgan Andreea Dumitru Raluca Pioară Miruna Mențiune (secțiunea „reportaj”) Ghețea Teodora	a X-a E a XI-a F a XII-a G a XI-a F	Concurs municipal de material de presă scrisă și televiziune: „Elevii dau news”	ISMB, Antena 3	Prof. Petronia Dumitrescu Prof. Corina Buzoianu
Premiul I Antemir Rareș Bădoi Bianca Cucu Radu Culcea Alexandru Dumitrescu Andrei Ghețea Teodora Mureșan Teodora Rădulescu Alesia Ștefanescu Alex Velicu Andreea Voicu Dragoș	a XI-a F a XI-a B a X-a E a XI-a F a X-a E a XI-a F a X-a E a XII-a E	Expoziția-concurs națională „Anellisse”-Iași (Revista „Vlăstarul” a obținut premiul I la concursul de reviste școlare)	Facultatea de Arte Vizuale și Design din Iași și Asociația Cultural - Științifică „Vasile Pogor”, Iași	Prof. Alexandru Constantinescu Prof. Petronia Dumitrescu Prof. Corina Buzoianu Prof. Marina Comaniță
Dumitrescu Andrei	a X-a E	Expoziția de pictură pe sticlă 21.05-2.06.2013		
Elevi din clasele: a XI-a B, C, D, G, H		Premiul I la concursul municipal „Școala altfel”, categoria „Științific”	I.S.M.B	Prof. Codruța Missbach
Premiul III Turcu Andrei Radu	a X-a A	„Noaptea cercetătorilor”, Concursul de Artă și Știință		

Text: Radu Cucu, clasa a XI-a B

„Vlăstarul” recomandă:

Don't Starve

Îmi plac lucrurile ce țin de supraviețuire. Chiar dacă e vorba de emisiuni TV (căutați *The Walking Dead*), cărți sau jocuri, supraviețuirea mi s-a părut întotdeauna un subiect interesant de abordat, cu o complexitate ce pentru mine e molipsitoare. Desigur, există mai multe tipuri de „supraviețuire” ce pot fi abordate. În ultima vreme, apocalipsa a fost un subiect extrem de exploatat în jocuri de diferite genuri, apărute în cantități atât de mari încât poate fi enervant.

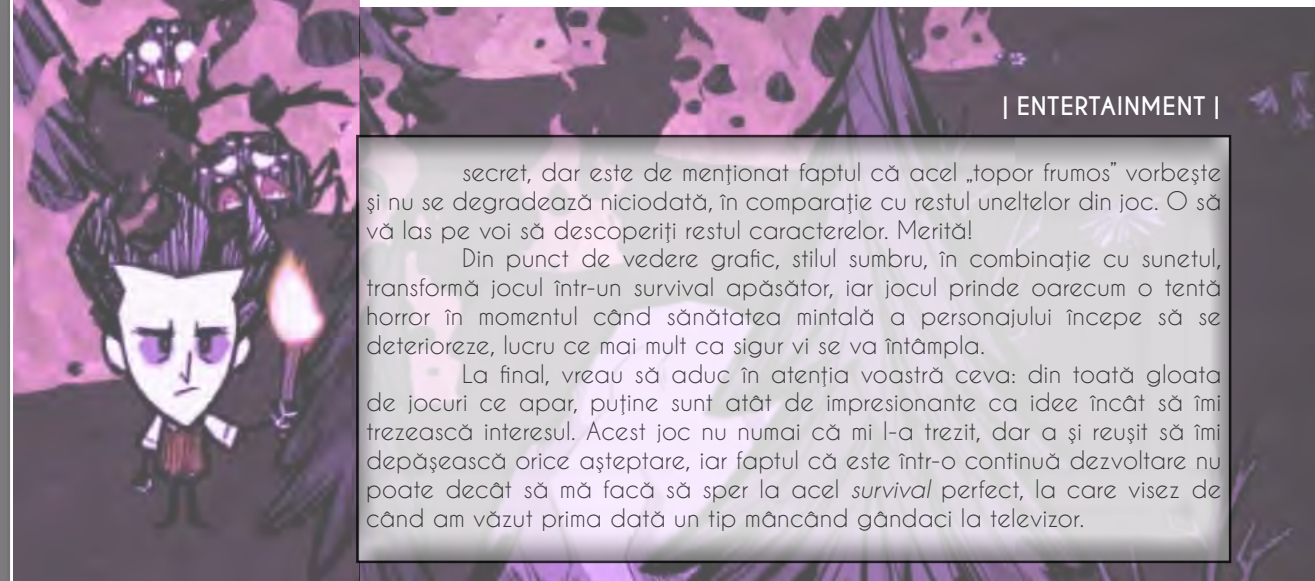
Don't starve apare ca un fel de revoltă împotriva jocurilor cu zombaloi, alieni și babe comuniste care se vor „survival” și ne servește supraviețuire pe pâine, în cel mai hardcore mod pe care mi-l pot imagina, scopul jocului fiind de a supraviețui cât mai mult timp. Moartea, în acest joc, este irevocabilă: când mori, pierzi tot ce ai trudit să deții, iar acțiunea trebuie reluată de la început.

Povestea, pe scurt: Wilson, „The Gentleman Scientist”, personajul principal al jocului, în urma unor experimente nereușite, acceptă un pact cu un necunoscut, Maxwell, ce promite a-i da cunoștințele necesare îndeplinirii viselor sale. Dar naivul nostru protagonist își încearcă norocul cu forțele răului și, cum știm cu toții că nimic bun nu poate să iasă din înțelegerea cu cei „mari” care ne promet marea cu sarea, este înșelat și trimis într-un tărâm misterios, abandonat de orice urmă omenească.

Ei bine, de aici noi preluăm controlul, iar în afară de Maxwell, care ne spune că ar trebui să căutăm ceva de mâncare înainte să vină noaptea, jocul nu ne dă nicio indicație. Dacă sunteți fani ai descoperirii pe parcurs a posibilităților din joc, nu veți fi dezamăgiți. Jocul are o complexitate oarecum copleșitoare, oferind tot felul de posibilități pentru a-ți face exilul mai ușor.

Practic, prima zi în joc ne-o petrecem căutând materiale pentru a face un topor pentru a tăia bușteni cu care să facem un foc, fără de care nu putem supraviețui nopții. Există trei faze temporale: zi, apus și noapte, prima fiind perioada în care vă desfășurați majoritatea activităților pe plaiurile noii patrii. Seara este un semnal de alarmă că se apropie noaptea, iar ținuturile nu mai sunt sigure. Noaptea este răstimpul în care lipsa unui foc este fatală, focul fiind centrul tuturor activităților, cea mai importantă resursă și cel mai bun prieten.

Odată ce muriți în prima încercare de a supraviețui (și aceasta se va întâmpla în funcție de câte zile ați supraviețuit - și vor fi puține), primiți puncte de experiență. Acestea se acumulează și, la un anumit număr de puncte strânse, jocul mai deblochează câte un personaj cu care vă veți putea încerca norocul în lupta pentru supraviețuire. Preferatul meu s-a dovedit a fi Woodie, un tăietor de lemne, despre care jocul ne spune că „are un topor frumos și un secret teribil”. Nu vreau să vorbesc despre

secret, dar este de menționat faptul că acel „topor frumos” vorbește și nu se degradează niciodată, în comparație cu restul uneltelor din joc. O să vă las pe voi să descoperiți restul caracterelor. Merită!

Din punct de vedere grafic, stilul sumbru, în combinație cu sunetul, transformă jocul într-un survival apăsător, iar jocul prinde oarecum o tentă horror în momentul când sănătatea mintală a personajului începe să se deterioreze, lucru ce mai mult ca sigur vi se va întâmpla.

La final, vreau să aduc în atenția voastră ceva: din toată gloata de jocuri ce apar, puține sunt atât de impresionante ca idee încât să îmi trezească interesul. Acest joc nu numai că mi l-a trezit, dar a și reușit să îmi depășească orice așteptare, iar faptul că este într-o continuă dezvoltare nu poate decât să mă facă să sper la acel survival perfect, la care visez de când am văzut prima dată un tip mâncând gândaci la televizor.

EVENIMENTE

Seara de film balcanic (cele mai bune scurtmetraje balcanice vizionate la *Divan Film Festival 2013* vor fi proiectate la *Seara de Film* de la Institutul Cultural Român joi, 31 octombrie 2013, de la ora 19.00. În program:

- Șanțul*, regia Adrian Silișteanu
- Scările*, regia Ilir Harxhi
- Stella și cu mine*, regia Amerissa Basta
- Taiă-te, naibil!*, regia Bill Kalamakis,
- Patria mea*, regia Miloș Radović
- Moartea neașteptată și timpurie a colonelului K.K.*, regia Miloș Radović.

La eveniment vor fi prezenți poetul Mircea Dinescu, amfitrionul festivalului, și criticul de film Marian Tuțui, director artistic.)

November to Dismember Metal Fest

(se va desfășura la București, în ultimul weekend al lunii noiembrie 2013, locația finală a acestui eveniment urmând a fi anunțată în curând. Prețul abonamentelor și al билетelor pe zile va fi anunțat în cel mai scurt timp.)

Horoscop

-octombrie-

Text: Teodora Roca, clasa a X-a E

Berbec

După o vară întreagă de învățat, într-un final vi se recunosc meritele. Dacă veți continua așa, veți avea un an școlar plin de succese, dar aveți grijă la viața de cuplu care atârnă de un fir de ață.

Taur

Viața voastră de cuplu este perfectă în acest moment și parcă ați vrea să opriți timpul pentru a savura clipa. Grijă însă la școală, unde aveți câteva absențe.

Gemeni

Toată vara ați petrecut-o ba pe afară cu prietenii, ba în casă, la calculator, așa că ați cam uitat de școală. Dacă perseverați cu învățatul, poate poate luați bacul.

Rac

Cu prietenii v-ați cam certat. Nu-i nimic. O să vă împăcați. Cu școala stați bine, să sperăm că o țineți tot așa până la sfârșitul anului.

Leu

O zodie sălbatică care întoarce priviri. Deocamdată, dragostea este pe primul loc, totuși aveți grijă și la școală.

Fecioară

În ultimul timp, nu sunteți în apele voastre. Încercați să vă detașați de școală ieșind cu prietenii, o să vă facă bine.

Balanță

Cineva vă simpatizează, dar se ascunde. Încercați să fiți mai atenți la cei din jurul vostru.

Scorpion

Trebuie să vă readuceți aminte că nu mai este vară și că trebuie să vă puneți cu burta pe învățat. În scurt timp va apărea o persoană specială în viața voastră.

Săgetător

Încercați să vă gândiți mai mult la voi, nu doar la cei din jur. Cu școala va merge bine, dar fiți prudenți!

Capricorn

O să aveți o surpriză plăcută din partea prietenilor. În scurt timp, veți avea niște teste la care o să treceți cu brio.

Vărsător

Aveți o perioadă în care trebuie să vă clarificați gândurile. La școală nu dați tot ce e mai bun din voi, dar o să vă surprindă prietenii cu ajutorul de care dau dovadă.

Pești

Dragostea plutește în casa Uranusului. Asta înseamnă că sunteți cu capul în nori. Totuși, încercați să vă axați pe școală... O să aveți nevoie.

Vrei să faci parte din echipa **Vlastarul**? Trimite-ne un e-mail la adresa:
revistavlastarul@yahoo.com

CONCURS - VLĂSTARUL !!!

Rareș Antemir, clasa a XI-a F

Ne-am gândit și noi, într-un final, că a venit momentul să dăm startul unor concursuri pentru cei care își dezvoltă spiritul competitiv. Având în vedere că nu am prea avut succes cu anunțurile la stația școlii și că nu s-a înghesuit multă lume spre a ne oferi imaginația în scris, am început să ne gândim la o altă strategie. Nu puteam nici să venim să vă furăm imaginația sau să o luăm cu forța, caracterul nu ne permite... Însă, după multe dezbateri, am ajuns la concluzia că un concurs ar putea să vă motiveze puțin.

În ce constă? Până pe data de 10 noiembrie, Vlastarul așteaptă materiale pentru următoarele subiecte:

- interviu cu o personalitate (teatru, muzică, media, etc.);
- editorial cu privire la un aspect din viața CNSHB;
- fotografie (realizarea unei imagini demne de coperta Vlastarului din decembrie, când vom sărbători centenarul CNSHB)
- poezie, proză, eseu (tematică la alegere).

Trimiteți creațiile pe adresa de e-mail a revistei (revistavlastarul@yahoo.com) sau contactați-ne la redacție. Materialele câștigătoare vor fi publicate în numărul omagial din decembrie. Vă așteptăm articolele, respectiv cu fotografiile, până pe data de 10 noiembrie!

APEL

Rugăm, prin intermediul revistei „Vlastarul”, ca oricine se află în posesia unor materiale referitoare la CNSHB sau la personalitatea lui Spiru Haret (reviste, imagini, documente de arhivă, referințe etc.) să se adreseze direcției CNSHB.

Colegiul National „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17,
Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Colegiul Național
„Spiru Haret”, București